

Nejlepší věk na pohřeb

černá komedie

napsal: Petr Tomšů

SCÉNICKÉ POZNÁMKY

Většina scény představuje vnitřek domu – standardní pokoj. Je tam stůl, velká skříň, postel (pohovka), na které se dá ležet. Na stěně visí zrcadlo.

Menší část scény představuje prostor před domem. Může tam být kus plotu a strom. Do domu se vstupuje dveřmi. Na dveřích je zvonek.

Konstrukce, která má udržet babičku vzpřímenou, může být obyčejná tyč s kloubem a s nějakými popruhy. Při samotném hraní ji babička na sobě ve skutečnosti mít nemusí, ale bude dělat, že ji má a že ji omezuje.

Veškerá manipulace s babičkou je popsána přibližně, konkrétní pohyby bude nejlepší vymyslet při nacvičování hry.

Nejvhodnější místo na přestávku je z hlediska děje po 11 obraze, kdy obraz 12 začíná druhý den ráno. Časově je to ovšem už hodně za půlkou, tak ve dvou třetinách.

POSTAVY

VRÁŤA:	otec rodiny
JITKA:	matka rodiny
BETTY:	dcera
ADAM:	syn
BABIČKA:	Vrátova matka, stará důchodkyně
KVĚTA:	její sestra, ne úplně stejné dvojče
ŠVÁBOVÁ:	sousedka babičky
ŠVÁB:	její manžel
OTTO:	důchodce, nápadník babičky
NOTÁŘKA:	notářka
JARUNKA:	člen pěveckého sboru
MILUNKA:	člen pěveckého sboru
ALENKA:	člen pěveckého sboru

OBRAZ 1

Před dům přichází jako první Vráťa. Nadšeně se kolem rozhlíží. Za ním jde Jitka. Vleče těžký kufr.

VRÁŤA: Ach domove, sladký domove. Jak dlouho, dlouho jsem tu nebyl.

JITKA: Byli jsme tu předloni. Jak měla babička výročí.

VRÁŤA: No to ano. Ale to jsme ještě nevěděli, že nám to tu bude patřit. No není to krása? Děcka, kde jste?

Přichází Adam s Betty. Adam má strakaté tričko, bermudy, pod paží notebook, Betty je oblečená vyzývavě – uplé tričko, krátká minisukně, černé brýle na hlavě. Na zádech trendy batůžek.

ADAM: Ježiš, to je díra.

BETTY: To má být ono? (na Adama) Brácha, můžeš mě před ním vyfotit? Postnu to na instagram a dám k tomu hešteg strašidelná díra.

Adam fotí Betty na mobil, ta zkouší různé pózy.

JITKA: Mně se ten domeček líbí. Vyzařuje z něj takový pozitivní typ energie. Úplně cítím, jak mě nabíjí. (*zhluboka se nadechne*) Cítíte to taky?

ADAM: (*posmrkne*) Já cítím hnůj.

Jitka jde k domu a vkládá na něj ruce.

JITKA: Tohle jsme probírali na posledním sabatu. Energetické pole a jeho léčebné účinky. (*předstírá, že je v transu a vnímá ruce*) Už je to tady. Cítíte ty pozitivní vibrace?

VRÁŤA: To bude ten buldozer, co jsme ho viděli u hráze. Už jsem vám říkal, co s tím barákem provedu? Přestavím ho na inovativní školící středisko!

ADAM: Já myslel, že ho chceš prodat?

VRÁŤA: Chlapče, chlapče, ty se máš ještě co učit. Kolik bych dostal za takovou barabiznu? No moc ne. Ale za dvoumilionovou státní dotací z ní udělám luxusní vilku. Pět let se v ní budou úředníci krmit chlebičky a pak ji prodám za trojnásobek. Minimálně!

BETTY: A je to morální?

VRÁŤA: Ježiš Betty, kde ses naučila takové slovo? Určitě na těch internetech. Doma jsi ho slyšet nemohla. V dotačním titulu pro školící střediska je 200 miliónů. Je morální je tam nechat? Tak zní otázka.

BETTY: A co z toho budeme mít my? Já měla být tento víkend na kurzu online marketingu. Potřebuju už konečně na svých účtech vydělávat.

ADAM: A já měl pro jednu firmu předělávat webové stránky.

VRÁŤA: No, děcka, je pravda, že tohle bylo narychlo a všem nám to trošku změnilo plány. Ale pochopte. Babička náš pozvala na víkend s tím, že by chtěla probrat něco závažného. Má svůj věk, není úplně zdravá, takže co to asi znamená?

JITKA: Že budeme vykuřovat její negativní čakry energetickými svíčkami.

VRÁŤA: Že se bude probírat dědictví. A kdo je nejbližší dědic po babičce? No já. Dva dny si tady zahrajeme na milující rodinku, přepíšeme na sebe barák a já vám slibuji, že nikdo nebude škodný. (*vytahuje z kapsy papíry*) Tady mám připravenou darovací smlouvu. Zítra pojedje kolem, jakoby náhodou, moje známá notářka no a příští týden už ten barák bude náš. Nějaké dotazy?

Adam si sedá na lavičku a otevírá notebook.

ADAM: Je tady wifina?

JITKA: Víš, Adámku, tohle je hodně starý dům. Tehdy se stavily baráky ještě bez wifiny.

Betty si chystá mobil na selfie tyč a začíná natáčet video, přitom obchází kolem rodiny i baráku.

BETTY: Páčko, páčko, slídlilové. Dneska jsem s rodinou vyrazila do Chvojovic. Na mapě to nehledejte, to už se tam nevlezlo. Chi chi chi. Příšerná díra. Holky, víte, že musíte zůstat samy sebou? Je to jen na vás. Rozhodně si nenechejte od nikoho říkat, co máte dělat.

VRÁŤA: Dělej, ukonči to, Betyno, musíme dovnitř.

BETTY: Tak pá, pá, pásek, slídlilové, musím končit. A nezapomeňte, dneska ještě bude můj první unboxing. Tak sdílejte a dejte lajk a odběr!

Mává do mobilu a končí natáčení.

VRÁŤA: Tak, jdeme nakupovat.

Vráťa zvoní na venkovní zvonek.

OBRAZ 2

V domě hlasitě zvoní zvonek. Přichází babička, za ní Švábová, která je tam na návštěvě. Babička jde otevřít, Švábová si sedá ke stolu.

BABIČKA: Už jdu, už jdu. (*otevívá*) No né, to jsou k nám hosti!

Celá rodina vchází dovnitř, všichni se bouřlivě, trochu hraně vítají, babička se s každým se objímá.

BABIČKA: Vrátičku, synáčku, jak se pořád máš? Jak se ti daří?

VRÁŤA: Ale to víš, jde to. Jsem teď trochu aktivní ve svazu obcí.

BABIČKA: Tys byl vždycky aktivní svazák (*na Jitku*) Jituško, vypadáš dobře. Sluší ti to. Nepřibrala jsi?

JITKA: Ale ne, shodila jsem. Pomocí šamanských rituálů s energetickým polem. Musíte to někdy vyzkoušet.

BABIČKA: Já už na pole nechodím. Já na něm dřela celý život. A to je Bětuška, holčička moje, ty jsi vyrostla! Už je z tebe velká slečna. Jestlipak už máš nějakého kluka?

BETTY: Už ne. Můj poslední boyfriend byl úplný lůzr. Tak už je ex.

BABIČKA: Chudák, umřít tak mladý.

BETTY: Hele, babi, selfie!

Vyfoťí se pomocí selfie tyče. Tyč zas schová, ale babička pořád zírá udiveně na strop.

ADAM: Ale babi, to byl foťák. Betty tě fotila.

BABIČKA: Adámku! Tebe bych nepoznala. Ale já vás nechám stát u dveří, pojdte si sednout. A odložte si.

Všichni přechází ke stolu, kde sedí Švábová. Ta vstává a má se k odchodu.

BABIČKA: Moje sousedka Karlička. Je tady na návštěvě.

ŠVÁBOVÁ: Dobrý den, já jsem Švábová.

Podává si ruce s Vráťou s Jitkou. Babička odchází do kuchyně pro něco na zub.

ŠVÁBOVÁ: Ale já už půjdu, nebudu vás rušit. Určitě si máte co povídat.

VRÁŤA: Sousedka Švábová! K vám jsem chodil na třešně, pamatujete? Byly výborné! A co pan manžel? Jak se má? Ten nás vždycky dokázal prohnat! Chlap jak hora.

ŠVÁBOVÁ: Teď už sotva chodí. Začal pít. Od rána do večera vysedává v hospodě. Mám s ním jenom kříž. Zdraví nám neslouží. (*plaktivě*) Víte, já už tady dlouho nebudu.

JITKA: Kam byste chodila, klidně zůstaňte.

Vrací se babička, přináší misky s občerstvením.

ŠVÁBOVÁ: Jste hodní, ale já už musím. Zkontroluju toho svého, jestli se tam zas někde nevyvrátil. To už ani není život. Slepice nežerou, králíci nenesou, jenom ty svině jsou furt u koryta.

Švábová odchází s pláčem, babička ji vyprovází, zavírá za ní dveře.

BETTY: To byla teda slušná depka.

BABIČKA: Nemá to jednoduché. Ale teď vy. Posadte se, vykládejte, co nového? Adámku, tys mi ještě neřekl, jak se máš.

Jitka s Betty si sedají ke stolu, Adam na pohovku, Vráťa si prohlíží dům, jako by mu to už patřilo.

ADAM: Já dělám gejming a streamuju hry na twitch. Plus nějaký programy pro firmy. Babi, nemáš wifí?

BABIČKA: Wifí nemám. Ale mám sisinky, ty jsou taky dobré. *(nabízí misku)*

VRÁŤA: Ten barák vypadá pořád zachovale. Stará se ti o něj někdo?

BABIČKA: To víš, sem tam potřebuju něco opravit. Ale mám hodné sousedy. Někdy přijde i Otto. Pepa Šváb taky pomáhá.

JITKA: Ale přece nebudeme s babičkou řešit nějaký barák.

VRÁŤA: Ne?

JITKA: Babi, jak se pořád máte. Co zdravíčko, slouží?

VRÁŤA: No jo, co zdraví? Jak jsi na tom?

BABIČKA: Sem tam něco zabolí. Mám na to roky. Nestěžuju si. Ale vy povídejte. Bětuško, o tobě skoro nic nevím. Jen že ti umřel kluk. Jaké máš koníčky?

BETTY: Babi, ty bys mi mohla pomoci! Uděláš se mnou první unboxing. Co ty na to?

BABIČKA: Já už neboxuju. Možná za mlada...

BETTY: Ne, babi. Rozbalíme spolu jeden balíček, podíváme se, co tam je a já to budu točit na video. Šlo by to?

BABIČKA: Jenom rozbalit balíček? Když ti to pomůže, Betyňko.

BETTY: Ty jsi skvělá, babi, jdeme na to. Normálně říkej, co tě zrovna napadne.

Položí mobil na stůl, o něco jej opře a začne natáčet. Betty mluví pěkně bezprostředně, babička spíše strojevě, jak naučenou básničku.

BETTY: Ahoj, páčko, já jsem Shopaholic Betty

BABIČKA: Ahoj, já jsem Kůlnaholik Stela.

BETTY: Vítám vás u mého nového videa. Slídlilové, dneska tady máme zásilku z obchodu For Intim. Poslali nám krásný balíček a my se do něj podíváme. Těšíš se babi?

BABIČKA: Ano, já se moc těším. Určitě to bude něco pěkného pro mě. S Božím požehnáním pojďme na to.

Betty vytahuje z batůžku malou růžovou krabičku a pokládá ji na stůl.

BETTY: Je to krásně zabalené a je to velice lehké. Jsem opravdu napnutá, co tam bude. *(zápasí s balíčkem)* Je to opravdu důkladně zabalené, vidím tady pevnou lepící pásku od firmy 3M. Babi, asi budeme potřebovat nůž. Máš nějaký?

BABIČKA: V komoře mám velký ostrý nůž od firmy soused Šváb, který si ho tu před týdnem zapomněl. Hned pro něj dojdu.

Babička jde pro nůž, Betty pokračuje v nahrávání.

BETTY: Babička je fakt kjůt. Určitě si ji oblíbíte. Chtěla bych s ní natočit ještě pár videí, než umře. Takže rychle sdílejte, slídlilové.

Babička se vrací, přináší obrovský starý nůž.

BETTY: Babička už se vrací, přinesla něco jako mačetu... začíná to být opravdu napínavé.

BABIČKA: Já to otevířu, už se nemůžu dočkat.

Bere si balíček, Betty vše natáčí. Babička několikrát do balíčku brutálně sekne.

BETTY: Tomu teda říkám brutální unboxing.

Betty rozbalí zbytek balíčku a všem ukáže obsah – krajkové kalhotky.

BETTY: *(hraje ohromení)* Babi, viděla jsi někdy něco tak nádherného.

BABIČKA: Tak krásnou sítku na vlasy jsem ještě neviděla. Určitě mi bude slušet. *(dává si kalhotky na hlavu)*

BETTY: Ale to jsou brazilky!

BABIČKA: A krásně se pod ní schovají všechny natáčky.

BETTY: *(nejistě do telefonu)* Tak slídlilové, to je pro dnešek vše a v příštím videu vám ukážu, jak mi budou slušet.

BABIČKA: Já taky!

BETTY: Pá, pá, pásek a nezapomeňte lajk a odběr!

Vypíná nahrávání mobilu.

- VRÁŤA:** A máme pěknou vzpomínku na babičku.
- ADAM:** To byl slušný crush, ségra.
- BETTY:** Ukaž? (*mrkne na mobil*) Ty kráso, už to má padesát lajků! Z toho bude určitě virál! Babi, ty jsi cool!
- BABIČKA:** Kůl v plotě. (*povzdech*) Málem jsem zůstala na stará kolena sama.
- JITKA:** To by už stačilo, Bětko, nebudeme tady z babičky dělat blázna. Já úplně cítím, jak se jí hroutí karmická aura.
- BABIČKA:** No jo, roura od karmy se mi opravdu hroutí. Trošku už mi ten dům chátrá.
- VRÁŤA:** (*se zájmem*) No konečně, dům! O tom si pojdme vykládat. V jakém stavu je střecha, babi?
- BABIČKA:** Střecha je celkem dobrá. Otto říkal, že stačí vyměnit jen pár prasklých tašek.
- JITKA:** Jaký Otto?
- VRÁŤA:** Prosím tě, nezdržuj s cizími lidmi. Babi, ty jsi říkala, že s námi chceš probrat nějakou důležitou věc. Tak možná už je čas.
- BABIČKA:** Mám pro vás překvapení. Víte co? Skočím do sklepa pro něco ostřejšího a pěkně tu naši budoucnost probereme.
- VRÁŤA:** To je řeč. Adame, skočíš s babičkou do sklepa a pomůžeš jí.
- BABIČKA:** Ale to není nutné. Tu jednu láhev rumu snad unesu.
- VRÁŤA:** Jen ať jde. Takhle můžete donést láhve dvě. A ty na sebe musíš dávat pozor. Ještě aspoň dneska.
- BABIČKA:** Tak pojd', Adámku.

Babička s otráveným Adamem odcházejí. Jitka vykládá karty na stole.

- JITKA:** Zajímavé. Tak to je zajímavé. Je tady anděl lonel, to je anděl zdraví a taky Mumiah. To je anděl dlouhověkosti. Jsou vedle sebe. Vypadá to, že babička se těší dobrému zdraví.
- BETTY:** A tady ten vedle nich?
- JITKA:** To je, echm, Amabiel. Anděl sexuálního uspokojení.
- VRÁŤA:** No vidíš, Bětko, tak to se ti ještě možná narodí malá pratetička.
- JITKA:** Jen se směj. Ale karty nelžou. Babička tu s námi bude ještě pěkně dlouho!

Najednou se ze směru, odkud odešli babička s Adamem, ozvou rány, padající kýbl, hlasitý výkřik. Něco se stalo.

OBRAZ 3

Chvilí poté, co odezní zvuky pádu, se přičítá vyděšený a zadýchaný Adam.

VRÁŤA: Co se stalo?

ADAM: Spadla ze schodů! Nehýbe se.

VRÁŤA: Je mrtvá?

ADAM: Nevím, neříkala.

VRÁŤA: To by nám tak scházelo. *(na Jitku)* Pojďme rychle.

Odchází s Jitkou pro babičku. Adam v šoku stojí pořád na místě a vydýchává se.

BETTY: Brácha, ty jsi v šoku!

ADAM: Kdybys to viděla. To bylo jak nějakém filmu. *(celý pád předvádí, vše přehání)* Ona normálně šla, pak zakopla a padala. Takhle se na mě otočila a měla takový šílený výraz v obličejí. Já jsem jí chtěl podat ruku, ale nešlo to! Potom dopadla na zem. Bylo to hrozné.

BETTY: Ty kráso, to jsi měl fotit!

ADAM: Pak jsem musel utíkat po schodech, to bylo taky hrozné.

BETTY: Už ji nesou!

VRÁŤA: *(pouze hlas)* Polož ji na stůl. Ale opatrně! Myslím, že z ní něco vytéká.

Přichází Jitka. V rukách nese přehnaně opatrně litrovou láhev rumu. Pokládá ji na stůl.

JITKA: Je to dobrý. Neteče!

Přichází se Vráťa. Vleče sebou babičku. Ta se nehýbe, je jako mrtvá. Položí ji na zem.

VRÁŤA: Je to dobrý. Z babičky taky nic neteče.

Všichni stojí mlčky okolo ležící babičky.

ADAM: Myslíte, že je to? Mrtvá?

VRÁŤA: To se snad dá nějak zjistit, ne?

JITKA: Můžu jí zkusit vyložit karty.

BETTY: Nás učili ve škole, že máme použít zrcátko.

VRÁŤA: Jasně, zrcátko! To ukáže, jestli dýchá! Rychle sežeňte nějaké!

Chvilku hledají, nakonec si Adam všimne velkého zrcadla na zdi a sundá ho.

ADAM: Co tohle?

BETTY: Není trochu velké?

VRÁŤA: Zrcadlo jak zrcadlo. Pomozte mi s ním, dáme ho nad pusou.

Nešikovně laborují se zrcadlem nad babiččinou hlavou. V jednu chvíli ji dokonce praští do hlavy.

JITKA: Tak co? Dýchá?

VRÁŤA: Jestli doted' dýchala, tak teď už bych tomu moc nedával.

Drží ji zrcadlo nad hlavou. Pak ho zvednou a prohlíží si ho.

BETTY: Mělo by být zamlžené.

ADAM: Je zaprášené, to se počítá?

JITKA: Co tep?

Vrát'a odkládá zrcadlo a rychle změří sám sobě tep na ruce, zhluboka dýchá.

VRÁŤA: Zatím dobrý. Musíme jí poskytnout první pomoc. Kdo si to pamatuje ze školy?

JITKA: Musíme ji otočit na bok, aby z ní vytekla všechna voda.

BETTY: Ona se neutopila. Počkejte, já to vygooglím. *(hledá v telefonu)*

ADAM: Viděl jsem v jednom filmu, jak tam při oživování dělali takhle rukama.

Ukazuje na sobě – ruce na hrudník a pak je rozpažuje. Jitka to zkouší po něm.

JITKA: Takhle? Rozumím. To je nějaký šamanský rituál. *(deklamuje)* Ó anděle smrti, vraťte nám její duši zpět na zem.

BETTY: Počkejte, už to mám. *(čte)* Důležitá je masáž srdce. Provádí se v tempu 100 až 120 stlačením za minutu zhruba do jedné třetiny hrudníku.

VRÁŤA: Jo jasně! To znám.

Klekne si k babičce a neobratně zahájí masáž srdce.

BETTY: *(čte)* Masáž srdce doplňujte dýcháním z úst do úst v poměru 30 : 2. To znamená třicet stlačením hrudníku a dva vdechy.

VRÁŤA: Adame, dělej.

ADAM: Já? Proč já? Já ani nevím, jak se to dělá.

VRÁŤA: To je jednoduché. Nadechneš se a vydechneš do jejích úst.

BETTY: Jako když líbáš holku. Akorát jí předtím nemusíš brát do kina.

ADAM: Ale já jsem žádnou holku ještě to, nelíbal.

VRÁŤA: Tak si to tady můžeš natrénovat. Pohni.

Adam si neochotně za babiččinu hlavu a s velkým odporem zkouší dýchání z plic do plic.

BETTY: Nos. Musí se zacpat nos!

ADAM: Jo, to bude lepší. Mami, prosím!

Jitka zacpe nos Adamovi. Ten pokračuje v ožívování.

BETTY: Jaký to je, brácha?

ADAM: Divný. Asi fakt jak s holkou. Mám zkusit i jazyk?

BETTY: Ne, ten až na druhém rande.

VRÁŤA: Hele, nekecej a dělej, co máš. *(na Betty)* Betty, co dál? Vem si telefon.

BETTY: Jo vidíš, hned to bude.

Místo vyhledávání v telefonu začne ale fotit selfie. Hledá vhodný úhel.

BETTY: Babička se neusmívá!

VRÁŤA: Co dál? Hledej, co máme dělat dál!

BETTY: Aha, už asi nic. Zavolat záchranku.

Vrát'a přestane s resuscitací a odpočívá, Adam taky.

VRÁŤA: Co zrcadlo?

JITKA: *(zkontroluje odložené zrcadlo)* Pořád se nemlží.

VRÁŤA: Asi je to marné.

BETTY: Mám zavolat tu záchranku?

Vrát'a si unaveně sedá na židli u stolu a přemýšlí. Vypadá smutně.

VRÁŤA: Takhle to nemělo skončit, takhle ne. Taková obrovská ztráta. Taková ztráta! Proč?

JITKA: *(utěšuje)* Víš, babička už je teď na nějakém lepším místě, kde ji andělé hladí po tváři a oslavují...

VRÁŤA: Co to meleš? Já mluvím o tom baráku. *(vytahuje smlouvu z kapsy)* Stačil jeden jediný podpis a tohle všechno mohlo být naše! To není fér.

ADAM: No jestli jde jen o ten podpis, tak já jsem ten tvůj napodoboval už od třetí třídy.

VRÁŤA: Jo, vím, jak to myslíš. Ale problém je v tom, že u podpisu musí být přítomen notář.

JITKA: Takže je konec? Dům půjde do dědického řízení?

VRÁŤA: Nikdy! Vždyť už jsme tak blízko. A máme na to právo. Ten barák nám chtěla přece dát. A teď se na to vrhnou příbuzní jako kobylinky. Musíme něco vymyslet. Stačí jenom nějak přesvědčit notáře, že babička žije.

Vrátka vstává a zamyšleně přechází po místnosti.

VRÁŤA: Notářka má přijet zítra. Na ní začneme pracovat. Trochu si ji nakloníme, do toho nějaká štamprka, úplně ji zblbnem. No a taky musíme zapracovat na babičce. Třeba ji posadíme, někdo s ní bude hýbat, někdo za ni bude mluvit... to prostě musí jít!

Zrovna když překročí babičku, Jitka podotkne.

JITKA: Vráto, ty bys fakt šel přes mrtvoly?

VRÁŤA: Musíme to udělat. Není jiná cesta. A vy mi s tím pomůžete. Každému pak zvýším kapesné na dvojnásobek! Tak co? Jdeme do toho?

ADAM: Co máme udělat?

VRÁŤA: Babičku dáme do postele. Ať nám nevychladne. Když někdo přijde, budeme tvrdit, že je nemocná. To je dobrý začátek.

Společně dovlečou babičku do postele. Položí ji a přikryjí velkou peřinou. Čouhá jí jenom hlava.

VRÁŤA: *(rozhlíží se)* Musí to tady vypadat úplně, jako když babička ještě žila. Betty, dones z kuchyně nějaké skleničky. Trošku jsme slavili, babička se unavila. Adame, ty kalhotky nemůžou být na stole, dej je, kde byly.

Betty odchází pro skleničky, Adam bere kalhotky ze stolu a nasazuje je babičce na hlavu.

VRÁŤA: To musí klapnout, to musí klapnout. Ještě vyrobíme udělátko, co nám babičku rozpohybuje. Ve sklepe jsem zahlédl nějaké fošny, co by se mohly hodit.

Vrátka odchází do sklepa, Betty se vrací se skleničkami.

OBRAZ 4

K venkovním dveřím přichází Švábová a zvoní. Adam, Betty a Jitka se ztuhnou a čekají. Do ticha zazvoní zvonek podruhé.

ADAM: Někdo zvoní.

JITKA: Kde?

BETTY: Brácha, běž se podívat, kdo to je.

ADAM: Proč já?

Adam opatrně nakoukne do kukátka ve dveřích. Švábová znovu zazvoní. Adam se lekne a couvá.

ADAM: To je ta bába od vedle.

BETTY: Švábová? Ta zrovna ví, že jsme tady.

JITKA: Nedá se nic dělat, musíme otevřít. Babička je nemocná, jak říkal táta, jasné?

Jitka jde otevřít dveře a nervózně se vítá se Švábovou.

JITKA: Dobrý den, paní Švábová, co se děje?

ŠVÁBOVÁ: Dobrý den, nezlobte se, že otravuju, ale máte doma babičku? A mohla bych ji vidět? Něco jsem jí zapoměla říct. Můžu dál? (*cpě se dovnitř*)

JITKA: Víte, akorát babička je zrovna trošku indisponovaná. Šla si lehnout.

Švábová dojde k posteli, ve které leží babička a prohlíží si ji.

ŠVÁBOVÁ: Co jí je?

JITKA: Ale to víte. (*ukazuje na stůl*) Trošku jsme popili, nějak jí to vzalo a usnula.

ŠVÁBOVÁ: To teda musela být smršť. Odešla jsem před čtvrt hodinou.

JITKA: No ano, bylo to rychlé, že děti?

ADAM: To byla hrůza, jak to do sebe klopila.

BETTY: Nemohli jsme ji zastavit. Drželi jsme jí ruce!

ŠVÁBOVÁ: Ale mně vždycky tvrdila, že nepije.

JITKA: Zrovna dneska s tím začala. Taky vidíte, jak to s ní, s chuděrou, zamávalo.

ŠVÁBOVÁ: Proč má na hlavě kalhotky?

JITKA: *(nejistě)* Byla jí zima a na čepici je ještě brzo. Pojďme ke stolu, necháme ji spát.
(táhne ji ke stolu)

ŠVÁBOVÁ: *(vrací se)* Vůbec se nehýbe. Vypadá jak mrtvá. Není mrtvá?

JITKA: Mrtvá? Ha ha ha. Že děti?

ADAM: *(společně s Betty, křečovitě)* Mrtvá? Ha ha ha.

ŠVÁBOVÁ: Já mám něco podobného doma. Ten můj taky neví, kdy přestat. Pak se doma vyvrátí a chrápe na celé kolo. Úplně fanfáry z Libuše. Ale jinak není zlý. Dokonce vám něco posílá. Máte ochutnat.

Vytahuje a předává Jitce láhev od Sava.

JITKA: Chudák, to už je na tom hodně špatně.

ŠVÁBOVÁ: To je domácí hruškovice. Musel to nalít do tohoto, sklo mu došlo. Ochutnejte.

Chce se jít podívat opět na babičku, Jitka ji táhne zpět. Nalívá si ze sava do skleničky.

JITKA: Dobrá, ochutnám, ale vy si dáte se mnou.

ŠVÁBOVÁ: Ale prosím vás, mě by to zabilo. A co vy pak se mnou?

ADAM: Jedna by se ještě vešla *(dívá se do postele)*

JITKA: Tak aspoň na vaše zdraví.

Kopne do sebe štamprlí, ale musí to být něco hrozného. Jitka málem spadne na zem, nemůže popadnout dech, nemůže mluvit, drží se za krk, bouchá hlavou o stůl. Něco naznačuje Betty, ale ta ji jen vyfotí. Nakonec jí Adam naleje panáka rumu. Jitka to zapije a může konečně mluvit.

JITKA: Co to bylo?

ŠVÁBOVÁ: Hruškovice.

JITKA: To musely být hrušky z Černobyli.

ŠVÁBOVÁ: Hrušek se moc neurodilo, asi to nastavil, čím se dalo. Meruňky, ředkvičky, křen, petrolej... Dáte si ještě?

JITKA: Ne děkuji. Ještě teď mi zvoní v uších.

V kuchyni začne zvonit budík, všichni se leknou. Švábová si udiveně čichne k láhvi.

BETTY: *(ukazuje na budík)* Proč tady zvoní budík?

ŠVÁBOVÁ: Jo to má Stelinka. Bere prášky.

JITKA: Na co?

ŠVÁBOVÁ: Na večer.

JITKA: Aha, tak Adame, dones babičce prášky.

ADAM: Je to nutné?

ŠVÁBOVÁ: Když si nevezme prášky, mohlo by se jí přitížit.

JITKA: Tak rychle, Adame, ať se jí nepřitíží.

Adam se udiveně podívá na Jitku. Pokládá láhev sava a jde k babičce, Betty mu podává prášky, které byly vedle budíku. Dává babičce jakože prášky a moc mu to nejde. Ostatní ho pozorují.

JITKA: Tak jak to jde?

ADAM: Jo, chutná jí to. Chce ještě. *(utírá si oslintané ruce do trička)*

ŠVÁBOVÁ: Tak já nebudu zdržovat, dárek jsem předala.

JITKA: Ano, jste moc hodná.

Vyprovází Švábovou ke dveřím. Ta jde schválně kolem postele, aby něco zahlédla, ale Jitka ji tlačí ven a Adam ji kryje zády.

ŠVÁBOVÁ: A kdybyste něco potřebovali...

JITKA: Určitě vám řekneme. Děkujeme.

Vystrčí ji ven, zavře dveře a ulehčeně se o ně opře.

JITKA: Uf, to bylo fous.

OBRAZ 5

Přichází Vráťa, nese sebou oblečení a jakousi dřevěnou konstrukci připomínající tyč s popruhy.

- VRÁŤA:** Tak, myslím, že to mám vymyšlené. *(zahlédne Jitku)* Co se tady stalo?
- JITKA:** Byla tu Švábová. Přišla za babičkou.
- VRÁŤA:** A jak to dopadlo?
- BETTY:** Ale jo, málem nás otrávil savem, Je v tom domácí slivovice. Adam musel do babičky nacpat prášky, ale Švábová nic nepoznala.
- VRÁŤA:** Vy jste šikovní. Já říkal, že to klapne! Takže podívejte, vymyslel jsem to následovně. Aby mohla babička jako chodit, použijeme tohle. *(ukazuje konstrukci)* Tohle na ni přivážeme, bude držet pěkně vzpřímená a s chozením jí pomůže Adam a Betty. Přejdete s ní od postele ke stolu. Na stole už bude ležet notářka.
- ADAM:** My ji taky zabijeme?
- VRÁŤA:** Ne notářka, smlouva bude ležet na stole. Notářka bude sedět. My s maminkou budeme notářku neustále něčím bavit a odvádět její pozornost. Zkusíme do ní vlomit pár panáků, vy mezitím chytíte babičce ruku a podepíšete smlouvu. A pak hned šup s ní do postele.
- ADAM:** S notářkou?
- BETTY:** S babičkou, zvrhlíku.
- VRÁŤA:** Tak pojďte, zkusíme si to.

Jdou k posteli, nerozhodně stojí nad babičkou s konstrukcí.

- VRÁŤA:** Moc se vám do toho nechce, co? Mně taky ne. Ale musíme se na to dívat pozitivně. Víte, já jsem za celý svůj život poznal plno gaunerů. Samí zločinci, škodili, kde mohli. A potom umřeli při squashi a na světě po nich zbylo jen to špatné. A zas jiní to po nich převzali a ti taky kradli.
- JITKA:** Tatínek dělal na ministerstvu, víte děti?
- VRÁŤA:** Vlastně tím chci říct, že tady najednou má někdo šanci udělat něco dobrého aspoň po smrti. I když babička nebyla špatný člověk, určitě by si přála, aby těch dobrých skutků měla co nejvíce. Řeknu vám, co by za to mnozí dali, když se váleli ve smrtelných křečích na squashovém kurtu.
- JITKA:** My vlastně babičce můžeme ještě teď vylepšit její karmický profil.
- VRÁŤA:** Správně, my můžeme vylepšit její kádrový profil. A protože ji máme rádi, tak to vlastně musíme udělat. Je to naše povinnost. Tak co, prokážeme jí tu poslední službu?

- JITKA:** Ano, ano!
- VRÁŤA:** Tak mi pomozte, nasoukáme do ní tady tu tyč. *(naznačuje, jak někoho propichuje)*
- BETTY:** Jak jako do ní? Ty ji chceš narazit na kůl?
- VRÁŤA:** Nesmysl, víš, jaký by tady byl svinčík? Vy ji podržíte, já k ní přidám tyč a maminka ji oblékne svetr a sukni, což zakryje celou konstrukci.

Manipulují s babičkou, oblékají ji svetr a sukni, pod tím jako bude tyčka, která ji má udržet ve vzpřímené poloze. Je s tím hodně práce, moc jim to nejde, Betty si stíhá dělat selfie. Nakonec babička opravdu sedí na posteli, nohy na zemi, hlava vzpřímená, nějak přichycená k tyči. Vypadá trochu nepřírozně, s kalhotkami na hlavě.

- VRÁŤA:** No sláva. Takhle bude jako připravená, až dojde notářka. A jak půjde podepisovat darovací smlouvu, řekne si o pomoc a vy dva ji zvednete a dojdete k ní ke stolu.
- ADAM:** Jak si řekne o pomoc?
- VRÁŤA:** Maminka bude za postelí. Pojdme si zkusit tu řeč i ten pohyb.

Jitka si vleze za postel, aby nebyla vidět, Vráťa si sedá za stůl.

- VRÁŤA:** *(napodobuje ženský hlas)* Tak, babičko, pojdte nám podepsat tu smlouvu.
- JITKA:** *(napodobuje starou babičku)* Já bych ráda, ale už mi tak neslouží nohy. Pomůžete mi, děti?
- BETTY:** Ano, babičko, rádi ti pomůžeme.
- ADAM:** A babičko, proč máš tak veliké uši?
- JITKA:** To abych tě lépe slyšela!
- ADAM:** A babičko, proč máš na hlavě kalhotky?
- VRÁŤA:** Ty kalhotky jí už sundejte a hlavně si vyzkoušejte ten pohyb.

Sundají jí kalhotky a zvedají babičku. Berou ji podpaží a jdou s ní ke stolu, ale velmi pomalu.

- VRÁŤA:** Pohněte, pohněte. Vás tak poslat pro smrt.

Najednou začne zvonit mobilní telefon. Všichni hledají, odkud to jde.

- JITKA:** Čí je to?
- BETTY:** To bude babičky, jde to někde od ní *(šacují babičku)*.
- ADAM:** Tady je! *(vytáhne mobil babičce z kapsy a prohlíží si ho)* Nějaká Jarunka volá.
- VRÁŤA:** To bude další dementní sousedka. Ha ha, to jsem zvědav, jak si s babičkou popovídá.

Adam pokrčí rameny, přijme tlačítkem hovor a telefon přiloží babičce k uchu. Vráťa si poklepe na čelo a mobil si od něj bere.

VRÁŤA: Háló, kdo je tam? ...
Bohužel tady není. Teda je, ale je nemocná. Tady je syn...
Večer na zkoušku opravdu nemůže přijít...
(*podívá se na babičku*) Nemyslím si, že by dneska ještě zpívala...
(*jako našťvaně*) Víte v jakém je stavu? Chcete ji zabít? ...
Na shledanou (*zavěsí*)
Nějaké báby ze sboru. Vůbec jim nevadí, že je babička skoro mrtvá.

BETTY: Ale ona je mrtvá.

VRÁŤA: Vidíte? Vypadá úplně jako živá. Tak to pojďme dozkoušet. Babička si musí sednout ke stolu.

Vráťa si sedá ke stolu, Betty s Adamem se snaží babičku posadit, různě s ním manipulují a nadávají, ale nedaří se to kvůli konstrukci. Nakonec se to podaří, babička sedí strnule u stolu.

VRÁŤA: (*hlasem notářky*) No tak babičko, souhlasíte se smlouvou?

JITKA: (*stále schovaná za postelí*) Ano!

VRÁŤA: Počkej, to nejde, to by poznala. Musíš se doplazit pod stůl.

Jitka se od postele plazí ke stolu jako voják, zadek vystrčený nahoru. Vleze si pod stůl.

JITKA: (*hlasem babičky*) Ano, se smlouvou souhlasím. Kde ji můžu podepsat?

VRÁŤA: Tady dole.

Děti manipulují s babičkou, aby podepsala smlouvu, pomáhá i Jitka. Zrovna, když jsou v nějaké nepravděpodobné poloze, přichází Oto a zazvoní na zvonek u dveří.

OBRAZ 6

Všichni ustrnou v pohybu, který zrovna dělali. První se vzpamatuje Vráťa.

VRÁŤA: Rychle, babičku do postele, ty tu uklid' *(na Jitku)*

Děti táhnou babičku do postele, Jitka vylézá z pod stolu. Vráťa mezitím opatrně přichází ke dveřím. Otto znovu zvoní, Vráťa se přesvědčuje, že je v pořádku a otevírá. Prohlíží si Ottu, ten je oblečený celý v černém – kalhoty, sako, klobouk.

VRÁŤA: Přejete si?

OTTO: Jsem Otto Leichenwagen, ředitel pohřebního ústavu.

VRÁŤA: Co? To jste si teda pospíšili.

OTTO: Můžu dát?

VRÁŤA: Aha, no asi nemá cenu nic tajit. Pojd'te dál.

OTTO: *(pomalu vchází dovnitř)* Ano, máte pravdu. Už nemá cenu nic tajit. Proto jsem tady.

VRÁŤA: Ale my za to nemůžeme, to babička sama to...

OTTO: Ano, já vím. Je to moje chyba. *(představí se zbytku rodině)* Dobrý den, jmenuji se Otto Leichenwagen a jsem ředitel pohřebního ústavu.

ADAM: Tomu teda říkám rychlost. Jak jste se to dozvěděl?

OTTO: Vaše babička všechno naplánovala. Mělo se to stát dneska, a proto pozvala vás a mě také. Ona už s tím začala?

VRÁŤA: Ano, už i skončila. Takže moment, to co se tady stalo, to bylo všechno plánované? To je trochu šok. A proč? Já nechápu důvod.

OTTO: Podívejte, kolik byste hádal, že mi je.

VRÁŤA: Devadesát tři.

OTTO: Je mi sedmdesát pět. To je přece nejlepší věk!

VRÁŤA: Na pohřeb.

OTTO: My se Stelinkou už nechceme nic odkládat. Řekli jsme si, že do toho půjdeme společně. Pozveme rodinu a skočíme do toho přímo po hlavě.

BETTY: Počkat. Vy to chcete udělat taky?

OTTO: Samozřejmě, tak jsme se domluvili. Vlastně jsem trochu překvapený, že babička začala beze mě. Ale co se dá dělat, teď je řada na mě.

- ADAM:** Sklep je támhle, ale se mnou už nepočítejte. (*otevře dveře od sklepa*)
- OTTO:** Já vím, kde je sklep. Ale teď bych si potřeboval promluvit s babičkou.
- VRÁŤA:** Promluvit s babičkou? Jak to zase myslíte, promluvit si s babičkou?
- OTTO:** Já to bez ní nedokážu. I když začala beze mě, musíme to dokončit spolu.
- JITKA:** Pane Lajchvagóne, vy si po hlavě skákejte, jak chcete, kde je sklep, víte. Ale chudáka babičku už do toho netahejte. Vždyť je to proti přírodě!
- OTTO:** Co máte pořád s tím sklepem? Ano, už jsme staří. Ale ujišťuji vás, že já si chci vzít babičku z čisté lásky a taková láska přece nemůže být proti přírodě.

Rozhostí se ticho. Vráta chodí kolem Otty a prohlíží si ho.

- VRÁŤA:** Vy si chcete vzít naši babičku?
- OTTO:** Ano.
- VRÁŤA:** Z čisté lásky?
- OTTO:** Myslel jsem, že už vám to řekla.
- VRÁŤA:** Skákat ze schodů teda nebudete?
- OTTO:** Tomu nerozumím.
- VRÁŤA:** (*najednou přátelsky*) Ale to je jiná, pane Otto. Babička nám samozřejmě něco už naznačila, že ano (*mrká na ostatní*), ale že se budete brát, to si nechala ještě pro sebe. To my vám to samozřejmě přejeme.
- OTTO:** Ach tak, to to vysvětluje. A kde je? Rád bych to oznámení dokončil společně s ní. Chtěli jsme vás zároveň pozvat na svatbu.
- VRÁŤA:** Babička bohužel nezvládla ten nápor emocí, plus do toho nějaký ten rum (*ukáže na láhev na stole*), musela si jít lehnout. Teď spí támhle na pohovce.

Otto zamíří k posteli, všichni s ním. Chvilí nad ní stojí a prohlíží si jí.

- OTTO:** Asi to s ní muselo zamávat. Vypadá hodně utahaná.
- BETTY:** To nám s bráchou povídejte.
- OTTO:** Ale i přes ten věk, no není krásná?
- JITKA:** Je. Bude mít nádherný pohřeb. Teda svatbu! Svatbu!
- OTTO:** No já už asi půjdu. Zastavím se tady, až bude vzhůru a všechno to probereme. Říkali jsme si, že bychom si udělali pěknou svatbu, s hostinou a hned po svatbě bych se přistěhoval sem k ní, ať není v baráku pořád sama.

VRÁŤA: No, zbytečně bych nepředbíhal. A nezdržujte se, ona vám babička určitě zavolá, až se probere (*táhne Ottu ke dveřím*)

OTTO: Tak na shledanou. Jste velmi příjemní lidé. Určitě musíte babičku navštěvovat častěji.

VRÁŤA: Budeme. Minimálně na dušičky. Mějte se.

Zavírá za Ottou dveře a sedá si ke stolu.

VRÁŤA: Chytrák. Slyšeli jste, jak mluvil o tom baráku. Už se tady chtěl nakvartýrovat. Přijeli jsme v pravý čas. Babička nám ještě poděkuje.

ADAM: O tom pochybuju.

VRÁŤA: No jo, vlastně. Tak ji sem posadte, musíme si ještě nacvičit to podepisování. To je důležité.

Adam a Betty opět neochotně manipulují s babičkou ke stolu a na židli, Jitka leze pod stůl. Vráťa mezitím ochutná slivovici ze sava a málem ho to položí, praští se i hlavou o stůl.

VRÁŤA: To je utrejch!

JITKA: (*hlasem babičky*) Tak kde to mám podepsat, paní doktorko?

VRÁŤA: Tady dole.

Opět se jim nedaří podepsat smlouvu. A když jsou zhruba ve stejné pozici jako posledně, ozve se znovu zvonek u dveří.

OBRAZ 7

VRÁŤA: To se mi snad zdá. Jestli je to zas ten černý havran...

Jde otevřít. Za dveřmi se potácí soused Šváb, je viditelně opilý. Mačká zvonek, když Vráťa otevře dveře, Šváb na něho tupě hledí a dál mačká tlačítko.

VRÁŤA: Dobrý den, přejete si?

ŠVÁB: Jo.

VRÁŤA: Kdo vůbec jste?

ŠVÁB: Já jsem babička. A jdu se na vás podívat. Ne, jdu se podívat na babičku.

Přestane zvonit a vpotácí se dovnitř, Vráťa se mu v tom snaží zabránit.

VRÁŤA: Člověče, to nemůžete.

ŠVÁB: Ticho! Slyšíte? Už to přestalo. Ty rolničky. (*uvidí babičku*) Jé, sousedka. A žije!

VRÁŤA: (*zpozorní*) A proč by jako neměla být živá?

ŠVÁB: Manželka říkala, běž se tam podívat, oni jí něco udělali. Leží tam jak mrtvola. Já jsem nechtěl! Ale rád jsem šel.

VRÁŤA: Manželka... vy jste pan Šváb! Já vás hned nepoznal! Jituš, pohostíme návštěvu.

Jitka se Vráťovi snaží naznačit, že babička sedí u stolu a je to nebezpečné, ale Vráťa ukazuje, že to bude v pořádku. Usazuje Švába ke stolu vedle babičky. To se moc nedaří, Šváb se chce přisunout, ale místo několikrát odskočí na židli dál od stolu, Vráťa ho nakonec zasune.

JITKA: Co vám můžeme nabídnout? Máme sušenky, rum, dokonce i tu vaši slivovici. Byla výborná, že Vráťo?

VRÁŤA: Jo, mohli jsme se po ní utlouct.

ŠVÁB: Dejte mi ten sušený rum (*na babičku*) Vás já mám rád. Vy jste byla vždycky při mně. Já vím, že moc pijú! Ale co mi zbývá. Víte, jaké mám doma peklo. Tak pijú.

JITKA: Pane Šváb, víte, že proti pití existují magické kameny? Když je člověk správně používá, má potom sílu překonat svoji závislost. Nějaké mám dokonce sebou. (*hledá v kabelce*)

ŠVÁB: Šutry na chlast? Teda, no to až povím chlapům v hospodě...

JITKA: Podívejte, akvamarín a hematit.

Šváb si nevěřicně prohlíží malé kamínky. Vráťa mu mezitím nalil skleničku rumu.

ŠVÁB: To mi pomůže s alkoholem?

JITKA: Samozřejmě, ty musíte vyzkoušet.

Šváb pokrčí rameny a oba kameny si hodí do pusy jako prášky a zapije je rumem. Všichni ho nevěřičně sledují. Šváb koulí očima a dělá obličej. Betty začíná točit selfie video.

BETTY: Páčko, páčko, slídlivé. Posílám rychlý reels jak vypadají místní domorodci. Tak pá, pásek. Dejte lajk a odběr, já jsem Shopaholic Betty.

ŠVÁB: Já jsem alkoholik Pepa (*zamává*) .

VRÁŤA: Dáte si ještě? (*nalije mu další skleničku*)

ŠVÁB: No jistě, teď už můžu po těch kamenech, ne? (*vypije ji*) Myslím, že už to zabírá (*víc opile*) Babička je můj největší kamarád!

VRÁŤA: Tak už jste se viděli, nic jí není a budeme se muset rozloučit.

Šváb se toho chytne a začne zpívat nějakou lidovou písničku o loučení. Bere babičku kolem ramen a zpívá s ní. Jitka zpívá za ní. Dozpívají sloku.

ŠVÁB: Mně je s váma tak dobře! To ta moje mūra doma ani netuší!

JITKA: Ale všechno pěkné musí jednou skončit. My vás vyprovodíme.

ŠVÁB: Ne! Já sám! S babičkou!

Ztěžka se zvedá od stolu, drží babičku kolem ramen. Adam s Betty manipulují s babičkou, jdou s ní ke dveřím. Šváb se ale tak potácí, že po pár krocích padá na zem. Ostatní stojí nad ním i s babičkou.

ADAM: Je po něm? Mám donést tyčky a provazy?

BETTY: Neblbni, není mrtvý, neslyšíš?

Ostatní ztichnou a slyší, že Šváb chrápe melodii fanfáry z Libuše.

JITKA: No jo, fanfáry z Libuše, to je krása. Děti poslouchajte.

Najednou se ozve zvonek, Švábová je za dveřmi. Vráťa se jde podívat kukátkem.

VRÁŤA: (*šeptem*) To je Švábová, honem ho zvedněte. (*zvedají ho*)

JITKA: Pane Šváb, vzbudte se, přišla pro vás manželka.

ŠVÁB: Manželku ne. To zas budou fanfáry!

Podaří se mu stoupnout, ale kymáci se a ostatní i babičkou ho musí držet. Vráťa otevírá dveře.

VRÁŤA: Paní Švábová. To jste zase vy? Scházíte se tu jak švábi na pivo.

ŠVÁBOVÁ: Je tady můj manžel?

VRÁŤA: No, je a není.

Pouští ji dovnitř, Švábová si prohlíží stojící kývající se skupinku.

ŠVÁB: Vy jste ho teda zřídili. *(na babičku)* To jsem si o vás nemyslela, sousedko. Ale já vás vždycky podezřívala, že mu nalíváte.

JITKA: Ale to on sám.

ŠVÁB: Neboj, ženo má. Já jsem úplně střízlivý. Já jsem měl totiž akvárium a hemeroid.

Švábová si přebírá manžela a odchází.

ŠVÁBOVÁ: Styďte se, sousedko!

JITKA: *(babiččiným hlasem)* Krávo!

Švábová mávne rukou a odchází se Švábem.

OBRAZ 8

Vrátka sleduje otevřenými dveřmi, jak sousedi odchází. Najednou ustrne.

VRÁTKA: To není možný, ten černý havran se vrací! On nedá pokoj. My se ho musíme zbavit, jinak ten plán neklapne.

JITKA: Prosím tě jak? Vždyť plánují svatbu.

VRÁTKA: Žádná svatba nebude. To je ono. Babička se s ním rozejde a on dá konečně pokoj. Beztak mu jde jenom o ten barák!

BETTY: Za to nám jde o něco jiného.

VRÁTKA: Ano, nám jde přece o dobro babičky. A teď ji strčte do té almary. Betty, ty si lehneš místo ní do postele, Jitka si vleze pod postel. A dáme funebrákovi kopačky jak od Maradony.

Sundají babičce konstrukci, tu dají pod postel a společnými silami nacpou babičku do skříně, Adam se ji tam snaží zavřít. Vrátko jí bere kalhotky z hlavy. Jitka leze pod postel, Betty pod peřinu.

VRÁTKA: Tohle si dej na hlavu.

BETTY: Ani náhodou.

Pod polštářem je šátek, bere si ten. Vrátko si strčí kalhotky do kapsy.

JITKA: Mně se to nelíbí.

BETTY: Mně taky ne.

VRÁTKA: Ještě to vydržte. Když to klapne, budeme si všichni užívat. Bacha, už je tady!

Otto už zvoní u dveří, Vrátko mu jde otevřít.

VRÁTKA: No ne, pan Leichenwagen, dlouho jsme se neviděli.

OTTO: Už se probrala? Já bez ní nemůžu být. Chci s ní mluvit.

VRÁTKA: Nó, probrala se, před chvílí, ale jak bych vám to řekl... nebylo to moc pěkné.

OTTO: Zvracela?

VRÁTKA: Kdyby to. Ale víte, my jsme se jí ptali na tu svatbu. Ono to asi nebude tak horké, jak jste nám tady tvrdil.

OTTO: To není možné, všechno jsme domluvili (*jde k ní*)

VRÁTKA: Ale opatrně, ještě není ve své kůži.

Otto si sedá na postel a hladí Betty po šátku. Ten jediný je z ní vidět.

OTTO: Stelinko, je to pravda? (*Betty kývá hlavou*) Není to škoda? Všechno je už objednané. Na slavnostní obřad jsem zamluvil sál v krematoriu! A hostina bude ve skladu rakví. Hned vedle jsou chladáky a přes chodbu trouba. No spíš pec, ale....

JITKA: (*imituje babičku*) Je konec!

OTTO: Konec? Ale proč? Já tomu nerozumím. Ještě včera jsme plánovali společný život, budeme chovat slepičky, já si dole udělám dílnu na rakvičky, celý dům přestavíme...

Betty vrtí rukou, jako že ne.

OTTO: Jestli proti mně něco máš, klidně mi to řekni.

JITKA: Já už tě nemiluju!

OTTO: Já to tušil! To je kvůli tomu mé práci, že? Kdo by chtěl žít s funebrákem. Ale já jsem ti vysvětloval, to je povolání, které má budoucnost. Stelinko, rozmysli si to.

JITKA: Není co rozmýšlet.

OTTO: (*zoufale*) Proč, proč, Stelinko?

Kleká si a pokládá na ni hlavu. Betty ho rukou poplácává po zádech.

OTTO: Stelinko, to si přece nezasloužím.

Otto začíná plakat. Betty vytáhne ruku s mobilem a nenápadně si ho vyfotí.

OTTO: Stelinko, mluv se mnou. Něco mi řekni.

JITKA: Už běž domů.

Smutný Otto se zvedá od postele. Vráťa mu chce nalít rum, ale nakonec mu nalévá slivovice z láhve sava. Jde k Ottovi a nabízí mu skleničku.

VRÁŤA: Tu máte. Život je krutý.

Otto do sebe hodí slivovici. Je opět hrozná, podlomí se mu kolena.

OTTO: To je tragédie!

VRÁŤA: Žádná sláva to není, ale pil jsem i horší. Jednou v Turecku...

OTTO: Všechno skončilo! Moje láska, moje naděje. Pro mě už nemá život smysl!

Odstrkuje Vráťu a rychle odchází pryč z domu. Všichni se za ním dívají. I Jitka s Betty.

OBRAZ 9

JITKA: Nepřehnali jsme to trochu? Vypadal rozrušeně, aby si něco neudělal. Jeho karma není v pořádku.

VRÁŤA: Tak ať si objedná plynaře. Neboj, Otto není hloupý, aby se někde za rohem pověsil. Nebude přece dělat kšeft konkurenci. Však on si za chvíli najde nějakou pěknou vdovu. Má to z první ruky. My teď hlavně potřebujeme nazkoušet to podepisování a k tomu potřebujeme klid. A babičku.

Betty s Adamem otevírají skříň a vytahují babičku. Opatrně ji položí na zem a nerozhodně nad ní stojí.

VRÁŤA: No co je?

ADAM: Tati, nepřeháníme to už trochu? Já si taky připadám jak ten funebrák.

VRÁŤA: Podívejte, babička si v hrobě užije klidu až až. Ale víte co? Teď mě něco napadlo. My jí vystrojíme nádherný pohřeb. Celá vesnice bude koukat. Krásný starožitný kočár zdobený zlatem táhne čtyřspřeží černých klabdubáků. Nad hrobem zpívá pěvecký sbor národního divadla... já to úplně vidím.

Za dveřmi začne zpívat tříčlenný pěvecký sbor, který se tam nenápadně nachystal. Zpívají pohřební píseň Zasuň mi ty slunko zlaté.

ADAM: Já to i slyším.

VRÁŤA: (pokyvuje) Je to krása. Taky jsem kdysi zpíval ve sboru.

Chvilku nad babičkou zadumaně stojí, než jim dojde, že zpěv je opravdový. Vráťa vyrazí ke dveřím.

VRÁŤA: Tady snad nebude klid na práci. Adame, uklid' babičku, Betty, Jitko, postel!

Ostatní udělají, co jim Vráťa řekne (babička do skříně, Betty do postele, Jitka pod postel) , ale už hodně neochotně. Vráťa se jde podívat kukátkem ven. Když mají ostatní své úkoly splněny, otevírá dveře a čeká, až sbor dozpívá sloku. Tleská.

VRÁŤA: To byla nádhera! Co tady děláte?

JARUNKA: Omlouváme se, ale my jsme volaly. Stelinka nám chybí do sboru. My už finišujeme s přípravou na soutěž a potřebujeme vědět, jak to s ní vypadá.

VRÁŤA: To jsem vám přece říkal do telefonu. Je nemocná. Teď leží a nesmíme ji rušit. Až se uzdraví, tak určitě přijde.

JARUNKA: Nezlobte se, ale my s ní musíme mluvit. Udělaly jsme nějaké změny a ona se nutně musí naučit ještě jeden part.

VRÁŤA: Teď spí, přijďte zítra. Já jsem její syn a slibuji, že to vyřídím.

MILUNKA: Vráťa, to je Vráťa! Ty jsi s námi přece taky chodil zpívat! Vráťo, pusť nás za ní!

VRÁŤA: Opravdu to nejde. Ale nechte tu ty noty a já se s ní na to podívám. Jak se jí uleví. A klidně si to s ní i přezpívám.

ALENKA: Tak si to pojdme vyzkoušet hned!

Vrátá se jim snaží bránit ve vstupu, ale jsou jako vlna a prosmýknou se dovnitř. Nerozhodně se zastaví u postele.

JARUNKA: Co jí je? Byl u ní doktor?

VRÁŤA: Ano, byl, samozřejmě. Říkal, že to není nic vážného. Ale že musí být v klidu, jinak okamžitě umře.

ALENKA: *(podává mu noty)* Tak tady to máš.

VRÁŤA: Co to je?

ALENKA: Druhý hlas. Za týden jedeme na soutěž Pohřební sbor roku. Letos to musíme vyhrát.

MILUNKA: Tuto píseň jsme zařadili na poslední chvíli, musíme si ji aspoň přezpívat. Ať víme, na čem zapracovat.

VRÁŤA: Ukažte? *(bere si noty)* No to je hodně smutná písnička. Tak dobře. Jenom jednou a potichu. A potom hned půjdete, jasné?

Stoupnou si ke stolu, Vráťa zády ke skříni. Začnou zpívat písničku Říkal si Hurikán. Vráťa procítěně zpívá text, baví ho to, dvě zpěvačky doplňují sbor místo kapely, třetí zpěvačka se přidá tam, kde podle originálu začínají bicí. Hlasem - beatboxem napodobuje bubny. Jitka s Betty to nevydrží a sledují představení. V refrénu se Vráťa tak rozjede, že vrazí do skříně, která se otevře a je vidět mrtvou babičku. Adam naštěstí zareaguje a skříň zavře, zpěvačky si ničeho nevšimnou. Nemusí to dozpívat celé.

MILUNKA: Teda to byla krása. Vráťo, musíš zpívat s námi!

VRÁŤA: Ježiš, rád bych, ale za týden už budu bůhví kde.

ALENKA: Tak aspoň dnes. Máme teď generálku dole v hospodě. Tam musíš být.

VRÁŤA: To ale asi opravdu...

JARUNKA: Musíš, jinak si pro tebe dojdeme! Odchod, dámy!

Odchází, ve dveřích mu ještě připomenou:

ALENKA: Tak nezapomeň!

OBRAZ 10

Vrát'a si unaveně sedne za stůl.

VRÁŤA: Co jsem komu udělal. Copak chci tak moc? Já chci jenom zabezpečit rodinu. To není zločin, většinou. A osud mi pod nohy hází jenom samé klacky. Ale to vám povídám, jestli ještě jednou někdo zazvoní, tak já normálně...

U hlavních dveří zazvoní zvonek, přichází Švábová. Holky se schovávají, Vrát'a startuje vztekle ke dveřím a prudce je otevírá

VRÁŤA: To mě mohlo napadnout, zase vy!

ŠVÁBOVÁ: Nezlobte se, že vás pořád obtěžuju, ale já jsem se přišla omluvit. Víte můj manžel... znáte mého manžela?

VRÁŤA: Ano, před chvílí u nás ležel na zemi.

ŠVÁBOVÁ: *(začíná plakat)* On za to chudák nemůže. A já taky ne. On se napije a já pak vždycky chytну takového rapla a říkám takové věci...

Vrát'a měkne a bere Švábovou dovnitř ke stolu.

VRÁŤA: Podívejte se, vždyť já to chápu. Alkohol je metla lidstva, kolik životů už zničil! Dáte si rum?

ŠVÁBOVÁ: *(přikývne)* Svatá pravda. Já jsem tak nešťastná *(pláče)*

VRÁŤA: Tak neplačte, tady máte.

Sáhne do kapsy, chce jí dát kapesník, ale místo toho jí podává kalhotky.

VRÁŤA: Eh, pardon. To je dárek. Od kolegy. Tady je kapesník.

Švábová si bere kapesník, ale podezřele se na Vrát'u dívá.

ŠVÁBOVÁ: Stelinka už zase spí?

VRÁŤA: No to víte, je toho na ni dneska moc.

ŠVÁBOVÁ: A mohla bych ji vzbudit?

VRÁŤA: *(už zase našťvaně)* No to byste teda nemohla! Neviděla jste, v jakém byla stavu? Budit se nesmí, bude odpočívat!

Švábová opět propuká v pláč, něco říká, ale není jí rozumět.

VRÁŤA: *(na Adama)* Co říká?

ADAM: *(chvilí ji poslouchá)* Že ve skříni je Terminátor? *(poslouchá)* Že chce půjčit vibrátor?

VRÁŤA: Co? Kde? Já si raději nechci nic představovat.

ŠVÁBOVÁ: Ve skříni má Stelinka vibrátor. Takový, co se točí. Potřebovala bych ho nutně půjčit. Máme vlhký sklep, potřebuje vysušit. A Stelinka mi to slíbila.

VRÁŤA: Jo vy myslíte ventilátor. To bohužel nepůjde. Ta skříň nejde otevřít. Tam se, é, zalomil klíč. Že, Adame?

Adam jde ke skříni, ukazuje, že to jako nejde otevřít, i když se mu to skoro povede.

ADAM: Jako trezor.

ŠVÁBOVÁ: *(pláče)* Já vím, vy mi to nechcete půjčit. Vy se na mě ještě zlobíte. Já bych si ho koupila, ale manžel přišel o řidičský průkaz a tady v samoobsluze ho nemají. Já se sama do města nedostanu.

VRÁŤA: Ale já se nezlobím. Víte co? Zítřa vás hodím do města autem, stejně tam mám cestu. Souhlasíte?

ŠVÁBOVÁ: To byste byl hodný. V kolik hodin?

VRÁŤA: To je jedno, třeba v devět ráno.

ŠVÁBOVÁ: A nešlo by to dřív? Oni pak v televizi dávají Vraždy v Midsomeru, abych to stihla.

VRÁŤA: *(bere ji ke dveřím)* Nebojte, zítřa o žádné vraždy nepřijdete. Možná se o jednu sám postarám. Přijďte o půl deváté a pojedeme.

ŠVÁBOVÁ: To jste moc hodný. Víte, můj manžel...

VRÁŤA: Ano, Já vím, spolehněte se, ten bude první podezřelý.

Konečně ji vystrčí za dveře a zbaví se jí. Zhluboka se nadechne.

VRÁŤA: Tak, už toho mám dost. Tady dneska končíme, já jdu do hospody.

JITKA: Do hospody? Ty ses zbláznil! Já jdu taky.

ADAM: Co v hospodě?

VRÁŤA: Zapoměls? Do hospody musíme, nebo nám ten funebráckej sbor přijde o půlnoci zpívat pod okna. *(odchází pro matrace)*

BETTY: No a co my tady?

JITKA: No co vy? Vy půjdete normálně spát. Jeden do postele, druhý na matrace.

ADAM: V té posteli já nespím!

BETTY: Proč jako ne?

ADAM: V té posteli totiž spala mrtvola.

BETTY: Brácha, ty to dramatizuješ.

ADAM: Tak si tam spi ty.

BETTY: (*znejistí*) No já tam vlastně taky nechci spát.

ADAM: Úplně stačí, že s ní budeme v jedné místnosti.

BETTY: To bude teda creepy.

Vráťa se vrací s náručí matrací a povlečení.

VRÁŤA: Pro jednou to vydržíte. V posteli nemusí spát nikdo, ložního prádla je tu dost. Jak se vrátíme, tak my si s mamkou lehne vedle, ať vás nebudíme.

ADAM: To jako fakt myslíte vážně, že tu budeme spát vedle mrtvoly?

BETTY: Adámek se bojí.

JITKA: (*bere si ho bokem*) Podívej, Adame, mrtví lidé jsou mrtví. Proto se jim tak říká. Já vím, že jsi viděl plno filmů, kde mrtvoly chodily a jedli mozky, ale ve skutečnosti se to tak často nestává.

ADAM: Ale to já vím. Já jen, že je to takové divné.

JITKA: Víš co? Já ti poradím. Kdyby se přece jen stalo něco podivného, nadpřirozeného, musíš udělat jednu věc. Zapálit svíčku a přivolat tři anděly smrti. Jejich jména jsou Imriel, Tarwan a Zamemiah. Oni už si s nemrtvým poradí.

BETTY: Nepleť mu hlavu, mami, nebo do rána neusne.

VRÁŤA: Tak jdeme.

JITKA: Tak pa, miláčci, dobrou. A ať vás zombíci žerou celou noc!

ADAM: Mami, jsi trapná!

JITKA: Já vím, ty strašpytlíčku. Svíčku a zapalovač máš na kredenci. Ahoj ráno.

Vráťa s Jitkou odchází a zhasínají, Adam s Betty si lehají každý na svou matraci.

OBRAZ 11

Je ticho a skoro tma. Najednou se zablýskne a ozve se hrom.

ADAM: Bouřka, to se dalo čekat. Když spíš v místnosti s mrtvolou, vždycky musí přijít bouřka.

BETTY: Brácha, ty se fakt bojíš.

ADAM: Já? Ne, vůbec, to bylo joke. Jsem přece ten, chlap. *(po chvíli)* Ségra, spala jsi už někdy s mrtvolou?

BETTY: Párkrát jo. Třeba s Viktorem. Ten byl strašně studený a taky se skoro nehýbal.

ADAM: Já myslel s doopravdickou mrtvolou.

BETTY: Vole.

ADAM: *(po chvíli)* Co myslíš, že se stane s duší po smrti? V jednom filmu jsem viděl, že duše chodí po světě a snaží se dokončit, co v životě nestihly.

BETTY: Tak babička může dorazit ten rum na stole. *(sedá si)* Ty jo, brácha, teď mě něco napadlo. Můžeme babičce založit instagram. To tu ještě nebylo, první mrtvola aktivní na sociálních sítích.

ADAM: Teď ale kecáš blbosti ty. Co bys tam jako dávala za fotky? Rakev zevnitř? *(paroduje)* Ahojky slídlilové. Dneska jsem opět celý den proležela. A potkala jsem nového červíka. Budu mu říkat Kryštof.

BETTY: Ty vogo, to zní dobře. To by bylo lajků. A možná bych sehnala i placenou propagaci. Třeba nějaké deodoranty

Opět se zablýskne a zaduní hrom. Oba chvíli mlčí.

ADAM: Na youtube byli natočení nějakí duchové, takové bílé skvrny ve tmě. Vypadalo to dost creepy.

BETTY: To jsou fejky, tomu nevěř.

ADAM: Ale stejně, poslouchej.

BETTY: Co?

ADAM: To strašidelné ticho.

Chvilku je ticho a pak do toho začne hlasitě zvonit budík na prášky. Oba vykřiknou úlekem.

BETTY: Ty jsi debil, takhle mě vylekat.

ADAM: Jak já? Já se taky lekl.

BETTY: Půjdeš jí dát ty prášky?

ADAM: Já už se ani nehnu. Ať se děje, co se děje.

Najednou se ozve zřetelné bouchání na dveře.

ADAM: (vystrašeně) Co to bylo?

BETTY: Někdo bouchá. Asi na dveře.

ADAM: Na jaké dveře? Nejsou to náhodou dveře od skříně?

BETTY: Náhodou ne.

Znovu se ozve bouchání.

BETTY: Neměl bys jít otevřít?

ADAM: Já?

BETTY: Ty jsi přece chlap. Stejně to asi budou naši, zapomněli si klíče.

ADAM: Myslíš?

Adam opatrně vstává, na kredenci zapaluje svíčku zapalovačem. Pomalu se vydává ke dveřím. Znovu se ozve hrom a zablýskne se. Do toho bušení na dveře. Adam se zastaví u dveří a váhá.

ADAM: Mám?

BETTY: Jasně, neboj se (sama se schová pod peřinu)

Adam dramaticky otevře dveře. V tom okamžiku se zablýskne a zahřmí. Za dveřmi stojí Květa – ženská postava, oblečená stejně jako babička. Adam vykřikne hrůzou.

ADAM: Je to ten duch! Co mám dělat?

BETTY: Musíš ho vyplašit. Ty tři anděly!

Adam začne útočit na Květu svíčkou a do toho křičí:

ADAM: Odejdi duchu! Opuť tento svět. Jsou tu andělé smrti: Imrich, Taiwan a Zápotocký!
Odejdi, odejdi!

Květa postoupí až k Adamovi. Ten očekává úder, ale nic se neděje, Květa si prohlíží Adama.

KVĚTA: Sotva jsem přišla. A kdo vůbec jste? (rozsvěcuje velké světlo)

ADAM: Já jsem Adam.

KVĚTA: Adam! A tamto je určitě Bětka. Vy jste vnuci od Stelinky! Párkrát mi o vás psala.

BETTY: (hrabe se z peřin) A vy jste kdo?

KVĚTA: No Květa, její sestra. Asi vám o mě neříkala. My jsme se přestaly vídat, já jsem emigrovala do Německa. Ale nedávno jsme se daly zas dohromady. Co tu děláte?

ADAM: Nás babička pozvala. Celou rodinu.

KVĚTA: No mě taky. Kvůli svatbě. Prý musím poznat Ottu. A kde vůbec je?

ADAM: Šel se oběsit.

BETTY: Ne, ona myslí, kde je babička!

ADAM: Jo babička. Babička je v almaře.

KVĚTA: Kde že to je?

BETTY: É, Almara. Al – Mara. To je takové letovisko. V Turecku myslím. Promiňte, ale vy jste jí strašně podobná. Proto se Adam tak polekal.

KVĚTA: My jsme dokonce dvojčata. Dvojvaječná, ale stejně si nás všichni pletou. A ona si nás tu všechny pozvala a odjela si na dovolenou? To je nějaká blbost, ne?

ADAM: Ona se bude už vracet. Asi zítra. Rodiče to ví přesně. Teď jsou v hospodě.

KVĚTA: No to je rozumné, ti mají rozum.

Odkládá si tašku, oblečení, sedá si unaveně ke stolu. Nalívá si rum.

KVĚTA: To byla cesta. Tak vy jste děti od Vráti. Jak se pořád má? Já ho viděla naposledy, když byl na vojně. Co teď dělá?

ADAM: Ale jo, má se dobře, myslím. Má firmu a dělá zakázky pro stát.

KVĚTA: Jo Vráťa dělá pro váš stát? (*ironicky*) To by leccos s vaším státem vysvětlovalo. A co mamka? On si vzal tu Jitku, ne? Tu jsem viděla asi jen jednou.

BETTY: Mamka je v domácnosti. Ona sleduje takové ty ezoterické věci – aury, čakry, věštění z karet, šamanské rituály, předvolební debaty a tak.

KVĚTA: No potěš pánbůh. A co vy děcka, jste na škole?

ADAM: Ještě jo. Ale už si i přivyděláváme. Já programuju appky a streamuju gaming na twitch.

KVĚTA: Jo? A co paříš? Céesko?

ADAM: Jo, Céesko a wowko. Vy se v tom vyznáte?

KVĚTA: Trochu. Sem tam si taky zahraju. Hrávala jsem s mými dětmi.

ADAM: Fakt? Naši si myslí, že jsou to blbosti a ztráta času.

KVĚTA: Vaši tomu nerozumí. Víš, kolik se v tom točí peněz? A Bětka chce být určitě influencer. Že mám pravdu?

BETTY: No jo. Vy chcete být taky influencer?

KVĚTA: Pche, já už jsem. Říká ti něco na instagramu jméno Sexybába Hamburk?

BETTY: To není možný. Vy jste ta Sexybába? Já se picnu! Vy máte skoro tři sta tisíc followerů. To mi nikdo nevěří! To musím mít selfie!

Fotí si s Květou selfie, ta vytahuje mobil a taky si jedno vyfotí.

KVĚTA: Jestli chceš, hodím na tebe link v příštím postu.

BETTY: Ježiš, to byste byla světová.

KVĚTA: Klidně mi tykejte, děcka, jsme od fochu, ne?

BETTY: To mi musíš hned prozradit, jak to děláš, že tě sleduje tolik lidí

ADAM: A se mnou si zahrát céesko!

KVĚTA: Nebojte, všechno bude, ale necháme si to až na zítřek. Je už pozdě a já jsem od rána na cestě. Jestli vám to nevadí, praštím sebou do téhle postele. Ví někdo, jak je ta šaráda zítra naplánovaná?

ADAM: Nějaké plány byly. Ale ty nám spadly do sklepa. Tak uvidíme.

Květa se připravuje do postele, Adam s Betty se také chystají spát. Květa si všimne smlouvy na stole, chvíli si ji prohlíží.

KVĚTA: A toto je co?

BETTY: To je tátova akce. Myslel si, že babička chce na něho přepsat barák. Ale pak zjistil, že se místo toho chystá svatba. Tak je z toho trochu zklamaný.

KVĚTA: Trochu zklamaný, jo? Jak si ho pamatuju já, tak musel pěkně zuřit. To on se toho plánu jen tak nevzdá, že ne?

ADAM: No má ještě záložní plán.

KVĚTA: To jsem si myslela. No nic, děcka, jdeme spát, zítra to všechno pořešíme.

Květa zhasíná velké světlo. Pak si sedá ke stolu a u svitu svíčky studuje smlouvu. Pak si bere propisku a něco v ní upravuje. Adam s Betty už spí.

KVĚTA: Tak to by nešlo, milý Vráto, domeček novomanželům pěkně necháš. To bych tě nesměla znát.

Zhasíná svíčku, jde spát.

OBRAZ 12

Je ráno, Květa ráno připravuje v kuchyni snídani, něco krájí velkým nožem. Je oblečená stejně jako babička včera. Adam a Betty jsou už vzhůru, oblečení ale ještě rozespalí.

KVĚTA: Zlatíčka, tak jak jste se vyspali?

ADAM: Ještě by to chtělo.

BETTY: *(fotí si matraci)* Nic moc, ale tak dvě stě lajků z toho bude.

KVĚTA: Udělej si selfie pod peřinou a bude to tisíc lajků. Ale miláčci, nenašla jsem žádné pečivo. Jestli chcete snídani, musíte do obchodu.

BETTY: Naši už jsou doma?

KVĚTA: Asi jo. Z obýváku jsem slyšela příšerné chrápání.

ADAM: To bude mamka. Tak my jdeme.

Děti odchází, Květa odnáší matrace a pokračuje v přípravě v kuchyni, zpívá si u toho. Po chvíli si sedá ke stolu, zády ke vstupu do obýváku, stále s nožem v ruce a prohlíží si ještě jednou tu smlouvu.

KVĚTA: Tak se na to ještě podíváme, Vrátičku, aby ti něco náhodou nezůstalo za nehtama.

Pročítá si smlouvu. Přichází Vráťa, ještě v pyžamu, protahuje se, Květa ho nevidí. Vráťa ji zaregistruje a udiveně se na ni dívá.

VRÁŤA: *(pro sebe)* Co ty tady děláš, ty máš ještě čas. Půjdeš pěkně do skříně.

Chytne Květu pod paži a chce ji odvléct do skříně. Ta se samozřejmě lekne a s nožem v ruce vyskočí a stojí proti němu. Vráťa se příšerně lekne, zařve a skácí se v bezvědomí k zemi.

KVĚTA: To jsi ty, Vráťo? Tys mě ale vylekal.

Sklání se k němu, nůž má stále v ruce. V tu chvíli tam v pyžamu dorazí i Jitka. Vidí na zemi Vráťu, nad ním se sklání Květa s nožem. Zakřičí a teatrálně se skácí k zemi. Květa se na ně nerozhodně dívá.

KVĚTA: Doufám, že už nikdo další nepřijde.

Vstane, odloží nůž, bere hrnek s vodou a trošku na ně cáká, aby se probrali. Zabírá to, oba se probírají k životu.

VRÁŤA: *(zmateně)* Co to je? Svěcená voda? Já ještě nejsem mrtvý!

Zaostří na Květu a chvíli si ji prohlíží.

KVĚTA: Já jsem tetička Květa. Nepamatuješ se na mě?

VRÁŤA: Tetička Květa! To je tetička Květa. Mně spadl kámen do kalhot.

Vstává, pomáhá na nohy i Jitce.

JITKA: (zmateně) To je květička Teta. To není ta ze skříně.

VRÁŤA: Tak tetička Květa přijela, to bude oslava.

JITKA: No to bude spíš průser.

KVĚTA: Stelinka mě pozvala. Věděli jste, že se bude vdávat?

VRÁŤA: No vůbec, byl to pro nás šok! My jsme mysleli, že budeme řešit úplně jiné věci a ona svatba.

Vrátá zaregistruje na stole smlouvu a nenápadně ji vezme a schová.

KVĚTA: Pro mě byl zas šok, že tady není. Pozvala si nás a je někde v Al-maře. Ale děti říkaly, že by se měla dneska vrátit.

JITKA: (pohled na skříň) No to doufám ne.

VRÁŤA: Děti říkaly? A co ještě říkaly?

KVĚTA: No že je v Turecku. Na dovolené.

VRÁŤA: Aha? Ale dost už o babičce. Ty teď vyprávěj, jak se máš. Prý žiješ v Hamburku. Byl jsem tam předloni, ale vůbec jsem tě tam neviděl. A znáš moji ženu Jitku?

KVĚTA: (podají si ruce) Dobrý den. Vy jste prý astronomka.

JITKA: Astroložka, to je rozdíl. Astronomie je věda, kde se dají věci dokázat a nevydělává se na ní. Astrologie je naštěstí pravý opak. Vy jste vdaná?

KVĚTA: Byla jsem. Můj manžel měl v Německu luxusní autosalón. A jak to tak chodí, časem si našel mladší. Ale nestěžuju si, rozvod mě celkem slušně zaopatřil. Zůstal mi dům u moře, děti mě navštěvují.

VRÁŤA: Luxusní autosalon? Co prodával? Mercedesy? Bavoráky?

KVĚTA: Trabanty. Ale to by ses divil, jaký o ně byl zájem. Pomáhala jsem mu v krámu, takže jsem přičichla i ke kšeftu.

VRÁŤA: Takže rozumíš kšeftu. To je výborné, já taky. Květuško, poslouchej, ta chystaná svatba, to je hrozná tragédie. Nevím, co ti Stelinka napsala o to jejím Ottovi, ale řeknu ti... no včera tady byl.

KVĚTA: Prý je to příjemný starší muž.

VRÁŤA: Pche. Od prvního pohledu gauner! Celý v černém. A víš, co dělá? Funebráka! Takže kšefty s mrtvolama, A bůhví, co s nima všechno dělá. Když byl u nás, byl úplně nepřičetný! Prostě mám o Stelinku strach.

KVĚTA: Jako že by Stelince něco udělal?

VRÁŤA: To je tutovka, tomu to kouká z očí. Ten si ji z lásky nebere. A taky mám strach o tenhle barák. Je v rodině dlouho, teď přijde nějaký černý havran, Stelinka zmizí a barák taky. A to přece nemůžeme dopustit, to musíš uznat. Podívej, já už jsem všechno vymyslel. Prostě se ten barák přepíše na nás. Ti dva ať se klidně vezmou, když je to baví, ale barák zůstane v rodině.

KVĚTA: No a Stelinka s tím souhlasí?

VRÁŤA: To je právě ten problém. Není s ní rozumná řeč. Vid', Jituš.

JITKA: No ano, není s ní už vůbec žádná řeč.

VRÁŤA: Tak jsme vymysleli, že to tak nějak jako podepíšeme bez ní. Měli jsme jiný plán, ale teď, když nám osud přihrál do cesty tebe, tak je to úplně jasné. Dvouvaječná dvojčata. Vždyť vy jste jedna jako druhá. Najdeme občanku, notářka nic nepozná a Stelinka o tom nemusí vůbec vědět. Ten plán nemá chybu!

JITKA: Ono je úplně neuvěřitelné, jak jste si podobné. Dvouvaječná dvojčata totiž mají zrcadlově obrácené čakry. Takže většinou mívají i zrcadlově obrácené osudy.

KVĚTA: A víte, že máte pravdu? Já mám dceru, Stelince se narodil syn (*ukazuje na Vráťu*). Dcera pracuje v neziskovém oboru a pomáhá lidem. No a... toto je Vráťa.

VRÁŤA: Tak co, půjdeš do toho s námi? Uděláš dobrou věc? Samozřejmě na tom nebudeš škodná, to je jasné.

KVĚTA: Neměli bychom to Stelince aspoň říct?

VRÁŤA: V žádném případě. Vždyť ten mrchožrout ji úplně zblblnul. Je to pro její dobro. Hele, nechci odpověď hned teď, ještě je relativně čas.

Zazvoní zvonek, přede dveřmi je opět Švábová. Vráťa to zjišťuje kukátkem.

VRÁŤA: To není možné, ta baba je tu zas! Prosim tě, Květuš, jestli chceš zachránit Stelinku i barák, musíš teď chvilku předstírat, že jsi ona.

KVĚTA: Co? A jak? Vždyť to pozná!

VRÁŤA: Nepozná, Švábová je úplně blbá. Podívej, tady si vezmeš lavor, ručník a jako že třeba inhaluješ. (*podává ty věci*)

KVĚTA: Ale to pozná...

VRÁŤA: Nepozná, ta má místo mozku ventilátor.

Vráťa hází na Květu ručník a jde otevřít Švábové.

VRÁŤA: Dobré ráno, paní Švábová. Dneska jste si pospíšila.

ŠVÁBOVÁ: Dobrý den, máte auto? A mohla bych ho vidět?

VRÁŤA: Jaké auto? Jo ták, vy chcete ten vibrátor! Co se točí. (*Květa to zaujme, vykoukne z pod ručníku*)

ŠVÁBOVÁ: Já bych si ho koupila, ale manžel přišel o řidičský průkaz. *(opět začíná plakat)*

VRÁŤA: Ale to víte, že vás tam zavezeme. Stejně tam máme cestu. Pojdte zatím dál.

Švábová jde nedůvěřivě dál, ke stolu.

VRÁŤA: Na Stelinku něco leze, tak se musí napařovat.

ŠVÁBOVÁ: *(podívá se)* Vždyť tam nemá vodu.

VRÁŤA: Nemá? Aha. No to už se vypařila. Tak si popovídejte, my se jdeme převléct.

Odchází s Jitkou vedle. Švábová chvíli mlčí, pak se začíná ptát.

ŠVÁBOVÁ: Včera večer byl u nás ještě Otto. Vypadal hrozně, prý jsi ho odmítla. Je to pravda?

Květa krčí rameny.

ŠVÁBOVÁ: On Otto je hodný člověk. Občas má ty řeči o mrtvých, ale nemyslí to zle. Co teď bude chudák dělat?

KVĚTA: *(mění hlas)* Vráťa říkal, že mu jde jen o peníze a o barák.

ŠVÁBOVÁ: Vráťa říkal? Je to budižkničemu a prospěcháři!

KVĚTA: Otto?

ŠVÁBOVÁ: Ale ten tvůj povedený synáček. Mám podezření, že mu jde jen o ten barák. Proto nemá rád Ottu.

KVĚTA: Já si to taky myslím.

Přichází Vráťa s Jitkou, oba už převlečení.

VRÁŤA: Tak, můžeme vyrazit. Popovídali jste si dobře?

Obě společně přikyvuji. Vráťa žene Švábovou ke dveřím.

VRÁŤA: Za chvíli jsme zpátky, Stelinko! *(na Švábovou)* Jakou barvu toho ventilátoru chcete?

ŠVÁBOVÁ: *(zasněně)* Já chci růžový vibrátor.

Vráťa, Jitka a Švábová odcházejí, Květa do vedlejšího pokoje odnáší lavor s ručníkem.

OBRAZ 13

Jeviště je prázdné. Před dům přichází Otto. Pořád celý v černém, nese si provaz se smyčkou. Hází ho přede dveřmi někam nahoru, evidentně se chce oběsit. Provaz nahoře moc nedrží. Otto přesto vylézá na židličku, dává si smyčku kolem krku, přežehná se a skáče ze židličky dolů. Volný provaz samozřejmě s ním. Přitom ho přistihnou Adamy s Betty, kteří se vracejí z nákupu.

ADAM: To musíte nahoře víc přitáhnout, máte to tam volný.

OTTO: Myslíš? Ale já tam nahoru nedosáhnou.

ADAM: No jo, chtělo by to nějaký žebřík, nebo štafle. Něco vám seženu.

BETTY: Myslíte si, že bych si vás mohla natočit? Anebo já udělám live stream na instagram! To bude mega cool!

OTTO: Klidně, mně už je to všechno jedno.

ADAM: (se štaflema) Jsou tady, ale vypadají nebezpečně. Musíte se věšet opatrně, abyste si něco neudělal. Ukažte, já vám to tam přivážu, vy byste z toho ještě spadl.

Adam leze nahoru, snaží se tam přivázat konec provazu. Betty začíná natáčet.

BETTY: Páčko, páčko, slídlilové, tady je shopaholic Betty. Dneska vám ve speciálním streamu ukážu, jak se správně oběsit. Možná se ptáte, k čemu je to dobré. Proč bych se zrovna já měla věšet. Moje odpověď zní – a proč ne? Takže, co budete potřebovat. Zprvė provaz. Ten se musí někde pevně uchytit, nejlépe ke stromu. Doporučuju lípu nebo topol, ty jsou pěkně vysoké. Nedoporučuju bonsai.

ADAM: Tak teď to drží perfektně, můžete to zkusit. Ale fakt bacha na ten žebřík.

OTTO: Díky, snad nepadnu.

Otto leze na štafličky, dává si oprátku na krk. Nevšimne si, že Adam sice uvázal provaz pevně, ale je moc dlouhý. Betty vše natáčí.

BETTY: A máme tady prvního odvážlivce, je to pan Otto. Pracuje na hřbitově, takže to bude mít blízko.

Otto skáče ze štafliček, ale dopadne normálně na zem, provaz je dlouhý.

BETTY: Zkuste ještě na kolena!

Otto ještě klesá na kolena, ale provaz je stále dlouhý, tak se Otto rozběhne po čtyřech a hlavou nakonec narazí do dveří. To uslyší Květa a jde otevřít. Uvidí otřeseného Otta, s provazem na krku.

KVĚTA: Co je to tu za divadlo?

ADAM: Pan Otto se snaží oběsit, ale nemá na to ten správný skill.

KVĚTA: Ježiškote, vy jste Otto?

OTTO: (zmateně) Stelinko, ty se na mě nezlobíš?

KVĚTA: Stelinko? Aha, no jo. No tak pojd' dovnitř.

BETTY: Takže pan Otto žádný success nepředvedl. A je to škoda. No nic, nezapomeňte dát lajk a odběr. A do komentářů mi napište, jestli jste se taky někdy oběsili. Tak páčko, slídlivové!

Adam ještě uklízí provaz a Betty dotáčí video. Oba jdou pak také dovnitř, Adam s provazem.

KVĚTA: (na Ottu) Co tě to napadlo? Vždyť sis mohl ublížit.

OTTO: Já jsem strašně zoufalý, já už nevím, jak dál. Já si představoval, jak si v tomto našem domečku budeme chovat slepičky, jak si udělám dílnu dole ve sklepě na rakvičky... a pak taková rána.

KVĚTA: No to víš, život je boj. A nevíš, náhodou, proč tě vlastně nechci?

OTTO: Že prý už mě nemiluješ! (začíná brečet)

KVĚTA: A já jsem to tak třeba nemyslela, třeba si to ještě rozmyslím.

OTTO: Opravdu? To bys byla hodná (posmrkuje)

KVĚTA: Ale ty se dej dohromady. Nikdo nemá rád bačkory. Počkej, já ti dám něco na ostřejšího, ať se trochu vzpamatuješ.

OTTO: Já už se těšil, že budeme chovat malé rakvičky a udělám si dole dílnu na slepičky. Že spolu zůstaneme na věky.

Květa hledá v kuchyni nějakou láhev, ze které by mohla Ottovi nalít. Nakonec otevře i dveře od skříně, kde je schovaná babička. Adam s Betty si toho všimnou pozdě. Květa uvidí, co je uvnitř a dveře prudce zavře. Pak se tam podívá ještě jednou a dveře zase prudce zabouchne a opře se o ně.

OTTO: Já vím, ty se možná bojíš, že bych si tahal práci domů, ale já slibuju, že u nás doma nikdy žádnou mrtvolu neuvidíš.

KVĚTA: To by ses divil. Ale teď se rychle seber a okamžitě zmiz.

OTTO: Ale já tady chci zůstat na věky!

KVĚTA: No to v žádném případě, do deseti vteřin ať jsi pryč.

OTTO: Ty už mě zase nemiluješ (rozbřečí se) A já si něco udělám. Tentokrát se otrávím!

Otto si bere láhev sava se slivovicí a rychle odchází. Ještě ho u dveří dohání Adam.

ADAM: Zapomněl jste si tady provaz.

Otto si od něj bere provaz a utíká z domu.

KVĚTA: Adame, zavři dveře a pojd' sem.

OBRAZ 14

Adam zavře a pomalu se loudá ke skříni. I Betty je jasné, že je čeká nepříjemný výslech.

KVĚTA: Co je to tam ve skříni?

ADAM: My jsme tátovi říkali, že to přehání. Ale on chce ten barák.

KVĚTA: On ji to? (*ukazuje gesto podříznutí*)

BETTY: To ne. Ona spadla ze schodů.

KVĚTA: Moment. Stela spadla ze schodů, Vráťa ji strčil do skříně, tomu rozumím. Ale jak chce na sebe přepsat ten barák? K tomu ji přece potřebuje.

ADAM: No právě. On vymyslel takové udělátko (*vytahuje konstrukci z pod postele*)

BETTY: A nás do toho taky zatáhl. Až přijede notářka, máme předstírat, že babička žije.

Květa si prohlíží dřevěnou konstrukci a pak si zničeně sedá ke stolu. Adam a Betty si taky sedají.

ADAM: Nám už to bylo taky blbé. Ale táta když si něco usmyslí, nikdo s ním nehne.

BETTY: Ale to stejně nemůže klapnout. Notářka přece musí poznat, že je mrtvá. Pokud to teda není extrémně dementní notářka.

KVĚTA: Chudák Stelinka. Takový konec si nezasloužila. Tohle nesmí Vráťovi projít. (*přemýšlí*) A je opravdu to? Zesnulá?

ADAM: Ta je tuhá jak štolverk. Zkoušeli jsme všechno možné. První pomoc, zrcadlo, francouzáky...

Odmílčí se a do následného ticha začne zvonit budík na prášky.

KVĚTA: To je zase co?

BETTY: Budík na prášky.

KVĚTA: Prosím tě, vypni to. To by probudilo i mrtvého.

Betty vstává a vypíná budík. Chce si sednout, ale všímá si, že dveře od skříně se pomalu otevírají.

BETTY: Brácha, dveře.

Adam dveře jednoduše přivře, ty se ale opět začnou otevírat.

BETTY: (*vystrašeně*) Prý by ten budík probudil i mrtvého.

ADAM: Tobě už hrabe. Asi nedrží zámek.

Znovu zavře dveře, tentokrát pořádně a studuje zámek na dveřích. V tu chvíli se dveře opět rozletí a Adama praští do hlavy. Ze skříňe vylézá zmatená babička. Trochu jako zombie, blíže se k Adamovi a něco nesrozumitelného huhlá. Adam se jí snaží zaklínat, ale nemůže si vzpomenout na jména andělů. Jednou rukou se drží za hlavu, druhou dělá kříže.

ADAM: Zápotocký! Zápotocký a ti dva další!

BABIČKA: Jaký Zápotocký?

KVĚTA: Stelinko, ty žiješ!

Babička se jakoby ještě více probere a zaregistruje Květu. Chce promluvit a pouze nesrozumitelně huhlá. Nakonec si z pusy vytáhne celkem hrst prášků, které ji tam Adam nacpal.

BABIČKA: Květa? Květuško, kde se tu bereš? A kde se tu beru já?

Obě sestry se vrhnou do náručí.

KVĚTA: Jsi v pořádku? Děti říkaly, že jsi ve sklepě spadla ze schodů.

BABIČKA: (*sahá si na hlavu*) Tak proto mě bolí hlava. (*na Adama*) Ty jsi taky spadl ze schodů?

BETTY: Na něho spadla skříň. Babi, já jsem tak ráda, že jsi v pořádku (*obejme ji a udělá společné selfie*)

BABIČKA: Čím vás já všechny pohostím? A kde Vráťa? Musím mu říct o tom překvapení.

KVĚTA: Prosím tě, ty si hlavně sedni, ta rána na hlavě nevypadá moc dobře (*zkoumá ji*). Netočí se ti hlava? Je tu poblíž nějaký doktor?

BABIČKA: K rybníku jezdí na víkend jeden.

KVĚTA: Děcka, to je kousek. Vezmete tam babičku, ať se na ni pro jistotu podívá. On už bude vědět. I na tebe, Adame.

ADAM: A co ty?

KVĚTA: (*zamyslí se*) Já? Já postarám Vráťovi o to překvapení.

Květa ještě sundá babičce zástěru. Děti podpírají babičku a odchází s ní pryč. Osamocená Květa si bere papír a tužku, sedá si ke stolu.

KVĚTA: Vráťo, Vráťo, teďka zažiješ pěkné překvápko. (*píše psaní*) Milý Vráťo. Nakonec jsem si to rozmyslela. Nebudu ti pomáhat v tvých podvodech. Odjízďím do Turecka. Mějte se tu krásně. Tvoje Květa. (*dopsáno*) Tak teď ještě zamaskovat a jdeme na čekanou.

Obléká si babiččinu zástěru a vleze si do skříňe. Tu za sebou zavírá.

OBRAZ 15

Vrací se Vráťa s Jitkou. Vráťa nadšeně plánuje, Jitka mezitím najde na stole dopis.

VRÁŤA: Máme deset minut, než sem vrazí notářka. Ta Švábová nám nakonec pomohla, že ji zabavila. A víš, co je nejlepší? Že se mi podařilo sehnat extrémně dementní notářku. Tak, kde je Květuška, naše srdíčko?

JITKA: Květuška? Přečti si tohle. *(podává dopis)*

VRÁŤA: *(rychle čte)* Milý Vráťo. Nakonec jsem si to rozmyslela. Nebudu ti pomáhat v tvých podvodech. Odjíždím do Turecka. *(pro sebe)* Proč všichni jezdí do Turecka? Mějte se tu krásně. Tvoje Květa. *(dočte)* Tak. To je průser! To se vybarvila. Napřed nám naslibuje, a když má pomoci dobré věci, tak se zdekuje. To jí nezapomenu. No nic, vracíme se k původnímu plánu. Kde jsou děcka?

JITKA: Taky tu nejsou. Že by je Květuška vzala sebou do Turecka?

VRÁŤA: Jaká Květuška? Kráva je to! Teď to nesmíme pokazit, jde o miliony. Rychle, musíme to nachystat, za chvíli je tu notářka.

JITKA: A co budeme dělat?

VRÁŤA: *(ukáže na skříň)* Unboxing!

Vráťa se chce dostat do skříně, ale nejde to.

VRÁŤA: To není možné. Jako by je někdo držel.

Dveře povolí a praští Vráťu do hlavy. Chvilku nadává, ale přece jen začne s Jitkou tahat Květu ze skříně. Ta jim to moc neulehčuje. V jednu chvíli se dokonce drží skříně a podobně, aby to měli těžší. Nakonec ji přece jen nějak usadí ke stolu. Ani tam jim nedrží a hlava jí pořád padá.

JITKA: Vráťo, já nevím, jak moc hloupá ta notářka je, ale takhle blbá nejsem ani já.

VRÁŤA: Neboj, to klapne. Ona si prostě bude tady tou rukou podpírat tu hlavu, i kdybych jí tam měl přibít hřebíkem.

Květu to asi vystraší, protože hlava najednou přestane padat.

VRÁŤA: Vidiš? A je to. Jako by nás slyšela, mrška. Jituš, teď mě poslouchej. Sedneš si vedle ní, abys byla co nejbliž, a budeš mluvit jejím hlasem. Zkus si to.

JITKA: *(nepřirozeně vysoký hlásek)* Vráťičku, já ti tu smlouvičku ráda podepíšu.

VRÁŤA: To je krása. Vidiš, že ti to jde. Do notářky předtím ještě nalijeme trochu rumu.

JITKA: Do mě prosím tě taky.

VRÁŤA: *(vytahuje smlouvu)* Tady je smlouva. Já jdu pro rum, cvakneme si všichni. *(přináší rum)* Vlastně je nakonec dobře, že Květa zmizela. Aspoň se nemusíme dělit.

Ozve se zvonek u dveří, místo notářky přichází Švábová s ventilátorem. Vráta běží otevřít.

VRÁŤA: Notářka je tady! Tak pánbůh s námi a zlý pryč. *(otevívá dveře)* Švábová! Já jsem říkal a zlý pryč!

ŠVÁBOVÁ: Dobrý den, já jsem si koupila ten vibrátor, ale on nefunguje. A já ho moc potřebuju, my máme strašně vlhký sklep.

VRÁŤA: No ale co já s ním? Jestli nefunguje, tak ho musíte reklamovat.

ŠVÁBOVÁ: Já mu nechci dělat reklamu, jenom, jestli ho nemůžete vyzkoušet.

VRÁŤA: My teď ale nemám čas, čekáme na paní notářku.

ŠVÁBOVÁ: Ta si ještě vykládá s Pepou.

VRÁŤA: *(bere si ventilátor)* Tak ukažte, rychle, já to zkusím zapojit.

Bere si ventilátor, zapojuje do elektriky a zapíná. Ventilátor funguje. Mezitím Švábová dojde ke stolu.

ŠVÁBOVÁ: Tak co, Stelinko, už je ti líp?

VRÁŤA: Jo, udělalo se jí líp a hned začala zase chlastat. Ten ventilátor normálně jede, vidíte? To musí být něco u vás. Řekněte manželovi, ať zkontroluje elektriku.

Vrací ji ventilátor, pakuje ji z domu pryč.

ŠVÁBOVÁ: Kdo by to do ní řekl. Ráno jsem s ní ještě mluvila.

VRÁŤA: No to víte, alkohol je metla lidstva. Pozdravujte manžela.

Vystrčí ji ze dveří a zavře za ní. Oddechne si.

VRÁŤA: Jestli ji ještě dneska uvidím, tak tady budou mrtvoly dvě!

Přichází notářka a zvoní. Vráta se naštve a prudce otevívá dveře.

VRÁŤA: Už si ten vibrátor strčte...*(vidí notářku, zarazí se)* No ne, paní notářka! Konečně! Nezdržela vás ta bába moc? Pojdte dál, všechno už je připravené.

NOTÁŘKA: Ani ne, já jsem ještě potkala jejího manžela, moc milý pán.

VRÁŤA: Je to takový svéráz.

NOTÁŘKA: Představte si. Ležel na zemi a zpíval fanfáry z Libuše. Bylo to moc pěkné.

Mezitím dojdou ke stolu. Jitka ještě rovná Květu. Vráta si stoupne za babičku a přebírá si ji.

VRÁŤA: To je moje manželka Jitka a tady je moje maminka, milá maminečka. *(na babičku)* Tak babi, přišla paní notářka, jak sis přála. Můžeme to podepsat. A pak si můžeš jít zase lehnout. *(na notářku)* Je už stará, musí odpočívat.

JITKA: *(jako babička)* Spánembohem, vítám vás.

NOTÁŘKA: Ano. S pánem tím bohem. Dobrý den.

JITKA: *(za sebe)* Jaká byla cesta? Dáte si něco?

VRÁŤA: Jistě, paní notářka si určitě něco dá.

Vrátá se hrne k láhvi rumu, pouští Květu, která padá hlavou na stůl.

NOTÁŘKA: Neublížila si?

VRÁŤA: Ne, ona je zvyklá. Sem tam si zdřímne.

Vrátá nalévá tři vrchovaté sklenice rumu a rozdává je sobě, notářce a Jitce. Opět začne ovládat Květu.

VRÁŤA: Ale teď bychom si měli připít, že jsme se tu tak sešli.

NOTÁŘKA: Vaše maminka si nedává?

VRÁŤA: Ne, ona má, é, problémy s pitím. Takže na zdraví a šup to tam!

Vrátá i Jitka do sebe kopnou celou skleničku, notářka jen decentně upije a vrátí zpět.

VRÁŤA: Vy si nedáte víc?

NOTÁŘKA: Ne, děkuji, víte, já když se napiju, tak jsem pak úplně blbá.

VRÁŤA: No právě proto byste si měla dát. Teda myslím, ať se trochu uvolníte.

NOTÁŘKA: Možná později. A teď, že bychom přešli přímo k tomu podpisu?

VRÁŤA: To je nápad! To je nápad za milion! Jdeme podepisovat. Tady mám tu smlouvu.

Vytáhne smlouvu a podává ji notářce. Tak ji zběžně prolitne.

NOTÁŘKA: Kvůli tomuhle jste mě sem vyhnali?

VRÁŤA: Nám na tom hrozně záleží.

NOTÁŘKA: Já sama mám tři.

VRÁŤA: Tak notáři, advokacie. Tam jsou jiné peníze. Nám tohle stačí a babička s tím souhlasí.

JITKA: *(jako babička)* Tu smlouvu jsem četla a velice se mi líbí.

NOTÁŘKA: No jinak smlouva vypadá v pořádku, máte ji ve dvou kopiích, tak poprosím o vaše podpisy.

JITKA: *(jako babička)* Ať ji první podepíše Vráťa, já si potřebuju uvolnit ruce.

VRÁŤA: Samozřejmě babi, já ji podepíšu, zatím si odpočiň.

Pouští Květu, ta si opět okamžitě lehá na stůl. Vráťa rychle podepisuje.

NOTÁŘKA: A teď ještě vaše maminka. Opravdu jí nic není?

VRÁŤA: Kdepak, ona je jen k smrti unavená. Babi, vstávejte, jdete podepisovat!

Zase ji začíná ovládat, ale moc se mu nedaří, Květa mu to neulehčuje. Různě se naklání, aby notářka neviděla, že chce smlouvu podepsat on.

NOTÁŘKA: Můžete to klidně podepsat, až vám bude líp.

JITKA: *(jako babička)* Mně už nikdy nebude líp. Odpočinu si pak.

VRÁŤA: Má pravdu. Čím dřív to podepíšeme, tím dřív může odpočívat v pokoji. Teda vedle v pokoji.

Vypadá to, že babička už bude podepisovat. Vráťa je nakloněný od notářky, ta zvědavě nakukuje, Vráťa chce podepsat, do toho zazvoní zvonek u dveří. Přicházejí oba Švábovi.

VRÁŤA: Kdo to sem zase leze? Jituš, běž se podívat.

Jitka jde ke dveřím.

NOTÁŘKA: Aspoň bude víc svědků u podpisu.

VRÁŤA: *(jako babička)* Na co svědky? Já Vráťovi věřím!

Jitka otevírá dveře, dovnitř napochodují Šváb a Švábová s ventilátorem. Šváb se mírně potácí.

ŠVÁBOVÁ: Dobrý den, nezlobte se, že obtěžuju, ale nám ten vibrátor doma opravdu nefunguje.

VRÁŤA: *(naštvaně)* Ale tady jel úplně normálně.

NOTÁŘKA: Vibrátor?

ŠVÁBOVÁ: Zkoušeli jsme to s manželem strkat všude a nic. Vůbec nejede. Já jsem tak nešťastná.

ŠVÁB: Vám to tu prý jelo.

VRÁŤA: Ano, jak říkám, tady to jelo. Zkoušeli jsme to na stole.

NOTÁŘKA: Na stole?

ŠVÁB: Jé, paní notářka. Vás já odněkud znám.

NOTÁŘKA: Ano, před chvílí jsme spolu zpívali tu Libuši.

ŠVÁB: Krásný dvojhlas.

Sedá si ke stolu mezi notářku a Květu a objímá je, dává jim ruce kolem ramen.

ŠVÁB: Holky zlatý, já vás mám tak rád. Mně je s váma dobře. Ta moje chce pořád jen furt to samý. *(rozlévá rum do skleniček)*

ŠVÁBOVÁ: Já bych chtěla vyzkoušet ten vibrátor.

VRÁŤA: Tak ukažte. Ale potom půjdete, ano?

Bere si od Švábové ventilátor, zapojuje do elektriky a pustí tlačítkem. Ventilátor normálně jede.

ŠVÁB: Jů! A přece se točí!

ŠVÁBOVÁ: A jak to, že u nás to nejede. *(začíná plakat)* Já mám vlhký sklep.

ŠVÁB: Nebul. Vím všechno. On tam ještě něco mačkal. Takový mačkátko. A na to já znám písničku! *(zpívá)* Pepičku těš se – Mařenko nač pak – Až pudem z hospody – budem se mačkat.

VRÁŤA: Tak se všechno vyjasnilo a teď můžete klidně odejít. My tady potřebujeme klid. Rozumíte? Klid!

Ozve se zvonek, přichází Otto, v ruce drží láhev sava.

VRÁŤA: To snad není možný, tady nebude klid!

Otevírá dveře, dovnitř vpadne opilý Otto, mává kolem lahví od sava.

OTTO: Já umírám! Umírám! Právě jsem se otrávil! Vypil jsem celou láhev sava! Pozor! Už to přichází. Úplně cítím, jak se mi zatemňuje mozek!

VRÁŤA: To tady budete v dobré společnosti. Kde vy se tu berete!

OTTO: Já bez ní nemůžu žít? Kde je? Doufám, že trpí jako já. Jako zvíře!

Dojde ke stolu a vidí dobře se bavící společnost.

ŠVÁB: Jé, pan Vagón. Dáte si s náma rum?

OTTO: Tak vy takhle! Já tady umírám a tady se pije a zpívá.

JITKA: Pane Otto, vy skutečně nevypadáte dobře. Nechcete si sednout?

Uvolňujeme mu místo, Otto klesá na židli.

OTTO: Já chci umřít. Už je to všechno naplánované. Objednal jsem si krásnou rakvičku. Dvaadvacítka, letošní model. Nevypadá tak dobře, jako pětadvacítka, ale je o hodně pohodlnější. A pohřební vůz! Mercedes Vito Tourer, diesel, dvoulitr, tažený šesti černými klapzubáky z toho nejlepšího chovu.

VRÁŤA: Prosim vás, víte co?

OTTO: Víím. Ještě hudbu. Tu mám taky objednanou. Celý sbor. To bude nádhera. To bude funus! Budeš ronit krokokokodýlí slzy, Stelinko, slzy jak melouny. Ale se mnou to nic neudělá. Já už budu mrtvý.

VRÁŤA: Kdy to tak čekáte?

OTTO: Každou chvíli.

VRÁŤA: To doufám, jinak vás zabiju sám.

OTTO: Jste velice to, laskav, ale láhev sava ještě nikdo nepřežil.

Vrát'a si s podezřením vezme tu láhev a přičichne k ní. Dojde mu, že je to slivovice.

VRÁŤA: Tak to ne, vy neumíráte! Vy jste ožralý jak doga!

OTTO: To je nápad! Šest černých dog půjde v zástupu za rakví a budou smutně výt. Panebože, to je tak smutný!

VRÁŤA: No to máš pravdu. Tak polez.

Bere ho kolem ramen a chce ho odtáhnout ke dveřím.

ŠVÁB: Nechte ho, dyť je s ním sranda.

ŠVÁBOVÁ: Jen ať ho vyhodí. A tebe taky, děláš jenom ostudu.

Vrát'a se s Ottou dopotáci ke dveřím, Jitka je otevírá dokořán a vidí, že za nimi stojí ženský pěvecký sbor, který se tam mezitím nachystal. Jakmile se dveře otevřou, začnou zpívat píseň Oheň, voda, vítr od Dalibora Jandy. Během první sloky vejdou dovnitř a přezpívají refrén. Ve druhé sloce při „odhazujem závaží“ hodí Vráta Ottu na zem a při „tři, dva, jedna, start“ píseň Vráta ukončí.

VRÁŤA: Stop! Zastavte to! Ticho!

NOTÁŘKA: Ale vždyť to bylo pěkné!

JITKA: Mně se to taky líbilo.

VRÁŤA: Ticho! A teď mě poslouvejte. Všichni vypadněte ven! Okamžitě! Ven! A toho černého havrana si odnese sebou.

Sbor zklamaně odchází. Švábová se Švábem chytne Ottu za nohy a vlečou ho ven. Odchází i notářka, Vráta si jí všimne.

VRÁŤA: Paní notářko, vy ještě ne. Musíme to dokončit. Prosim ke stolu.

Sám jde ke stolu a rychle, než se notářka vrátí, podepíše smlouvu a narovná Květu.

VRÁŤA: A podívejte, babička nám to mezitím podepsala. Takže poprosím už jen úředně potvrdit.

Notářka si sedá a razítkuje.

VRÁŤA: (opatrně) Takže potvrzeno?

NOTÁŘKA: Potvrzuji, že losování proběhlo v naprostém pořádku a vylosovaná čísla jsou platná pro oba tahy. Bude to za pět set korun. To tady máte vždycky takové veselo?

VRÁŤA: (platí) Jo, vždycky. Takže já vám děkuji a teď nás prosím všechny omluvte. Máme za sebou náročné dopoledne.

Vstává a doprovází notářku ke dveřím.

NOTÁŘKA: Já myslel, že budeme ještě zpívat.

VRÁŤA: Jen přes mou mrtvolu.

Notářka odchází.

OBRAZ 16

Vráťa zavírá za notářkou dveře a zhluboka si oddechne.

VRÁŤA: Jestli tohle není můj nejtěžší kšeft, tak vážně nevím.

JITKA: Co bude teď?

VRÁŤA: Teď zavoláme doktora a potom zařídíme babičce krásný pohřeb. No a do měsíce tady naběhne bourací četa uděláme z toho super školící středisko.

Ke dveřím přichází babička se šátkem na hlavě, Adam a Betty s ní. Opatrně klepou a vchází dovnitř.

BABIČKA: Haló, je tu někdo?

VRÁŤA: No ne! Tetička Květička se vrátila! Copak? Rozmyslela sis to? Penízky by se hodily, co? Ale máš smůlu, už tě nepotřebujeme.

Mává na babičku podepsanou smlouvou. Babička vypadá nechápavě.

BABIČKA: Co se tady stalo?

VRÁŤA: Vracíš se do Hamburku.

BABIČKA: Co bych dělala v Hamburku?

VRÁŤA: A co bys dělala tady? Barák je přeepsaný na mě, z toho neuvidíš ani korunu. Zrada se neodpouští. Ani nevíš, co jsme si tu museli vytrpět. Škoda, že tady chudák babička už nemůže mluvit, ta by to potvrdila.

Ukazuje na Květu. Ta se pomalu postaví.

KVĚTA: A co bych ti měla Vráťičku potvrdit? Jak jsi chtěl podvodem získat barák vlastní matky? A nešťítel ses přitom ničeho? To ráda potvrdím.

Vráťa je v šoku. Neví, kdo je kdo a proč mrtvola žije. Stojí mezi Květou a babičkou a koktá.

VRÁŤA: Co toto má znamenat? Proč mrtvola mluví? Mrtvoly nemluví! Jitko, ty jsi ji přivolala ze záhrobí! To jsou ti tvoji andělé smrti!

JITKA: Koho jsem přivolala?

VRÁŤA: Tuhle! Nebo tuhle! Ale jedno vám řeknu. Ať jste si na mě vymysleli cokoliv, barák je můj! Je můj! (*mává smlouvou*) Je to podepsaný. Je to směroplatný!

KVĚTA: Na tvém místě bych si raději přečetla, co je podepsaný a směroplatný.

Vráťa se s podezřením dívá do smlouvy a najednou se chytá za hlavu.

VRÁŤA: (čte) Předmětem darovací smlouvy je láhev sava

Vráťa klesá na kolena. Je úplně zdrcený.

VRÁŤA: To ne, savo, ne. Všechno, jen ne tohle. Čím jsem si tohle zasloužil?

Nakonec padá v bezvědomí na zem, zřejmě omdlel. Všichni nad ním bezradně stojí?

ADAM: Co budeme dělat? Mám donést zrcadlo?

JITKA: Děti, tohle přeskočíme. Betty, ty utíkej pro notářku, třeba ji ještě stihneš. Květuš, ty najdi tu konstrukci. Posadíme ho pěkně ke stolu. Babi, vy budete hýbat jeho rukama a Adam za něj bude mluvit. Já si vezmu na starost tu smlouvu. Taková pěkná firma, zajatá, přece ji nenecháme spadnout do dědického řízení.

KONEC